

Calais Calais

Amy Non

SOLIT

Za Buddyja, hvala

**Za aktivizem na mejah gre.
Po eni strani za izkušnje, podobe,
po drugi pa za raziskovanje, iskanje.
Ter za vprašanja - odprta.
Pa spet za posledice.
Na koncu pa gre za upor.**

VSEBINA

SPRVA

PODOBE

V ISKANJU

VPRAŠANJA

PONOVNO

NA KONCU

Sprva

Trčim z berlinskimi ulicami. Postaje podzemne železnice letijo mimo, veliko luči, nališpan, doneč smeh. Večer je, ljudje se odpravljajo ven, razpoloženje v prestolnici je sproščeno.

V glavo mi priplavajo druge podobe: dež, šotori, policija, blagajničarke_ji z otečenimi obrazi, prazne hiše, luči v mestu duhov, smeti, pripor, mnogo preveč mladeničev z mnogo preveč vidnimi fašističnimi tetovažami, neprestano kričanje izza ograje, bolnišnice, zmeda, kaos.

Izčrpanost, ki me tako močno bremeni, je polna balasta zadnjih nekaj mesecev. Prične se v glavi in mi veke dela težke, oči sili k temu, da bi se zaprle.

A ne klonejo; odločno zrejo v bližnjo preteklost, kričijo name, naj ostanem budna, naj mi misli ne zaspijo. Po drugi strani pa mi misli rišejo podobe, še vedno ne znajo ničesar artikulirati. Kaj je resničnost? V vsakem primeru je resničnost vprašanje kilometrov. In vprašanje **meja**.

Ujeti želim te podobe in jih opisati. Fragmenti verige izkušenj, ki odstrinjajo radikalno drugačno družbeno realnost.

Drobci idej in še druge podobe mi razbijajo po glavi. Izbruhnejo situacije, ki so povezane z vsem tem in odkrivajo najbolj raznolike vidike teme, ki me več ne izpusti.

Ponovno predvajanje. Navidezno nesmiselne izjave. Calais slika podobe, situacije, hitrosti.

Povezave med posameznimi deli so nekoliko nepopolne; jasna slika je na robovih vedno zamegljena, ostrejši fokus pa ustvarja še več robov.

Miselni tokovi ne najdejo konca, preprosto utrujena sem. Postaja sledi postaji in moje potovanje je pri koncu. Izstopim, prispem k prijateljicam_em, ostanke svojega bivanja in najbrž tudi svojega bitja nesem v prvo nadstropje, tuširam se dve uri, spim tri dni.

Opazujem se, kako nenehno razmišljam. Glava grozi, da bo eksplodirala.

Znano okolje se mi zdi kot divjina. Odklonilno stojim pred kavarnami in bari, skušam se osredotočiti na pogovore, ki lebdijo pred menoj kot milni mehurčki, podobe se vrinjajo v ospredje.

Ko se počasi ponovno navajam na vsakdanjik, zgodbe, ideje in ljudje zavzemajo svoj prostor. Zasedajo me, stvari postavljajo v drugo luč ali pa preprosto izključijo. Kjer je bila prej vsebina, je zdaj pogosto praznina.

Kar je pomembno, ni ostalo.

Moram pisati, zapisati vse, kot da bi podobe še komaj zadrževala, da jih kaj ne bi potisnilo na rob in bi zbledele. Da se teme ne potisne na stran, da nekdo sliši.

Nočem stvari preprosto odložiti v predal 'preteklih izkušenj' ali se zadovoljiti z občutkom, da sem naredila nekaj dobrega, zanimivega, nekaj, kar širi obzorja, potem pa samo skomigniti z rameni. Zbežala sem in zdaj sem izgubljena. Tako je. Tega pa ne morem sprejeti.

Pripovedovala bom o tem, kar mi podobe govorijo. Ne trdim pa, da je moje dožemanje popolno ali da so moja stališča pravilna. Lahko, da sem na katerem od mnogih križišč v moji glavi krenila na napačno pot.

Ne bom si drznila soditi, kaj je prav in kaj narobe – razen kar se tiče mojega stališča glede francoske vlade in njenega regionalnega zastopništva v Calaisu, francoskega represivnega aparata, fašistkov, ideje mej in vseh tistih, ki te ideje vzdržujejo in podpirajo.

Podobe v iskanju vprašanja,
ponovno

Podobe

Prihod
Bivanje
Pripor
Mesto
Manana
Čutenje
Calais, Calais
Upanje
I Try England
Besede, čudne
Sauvons Calais
Desnica. Skrajna.
Maščevanje
Čokolada
Strategije
My Heroes Are My Friends
Identiteta
Babica in dedek
Noseča
Senaye
Ven

PRIHOD

Silvestrovo. Odločimo se, da gremo v Calais, v našem gradu v oblakih nam je postalo dolgčas.

Prijatelj piše: Srečno v najbolj žalostnem kraju na Zemlji. Mislim si: dramatično. Prav je imel. Po 26 urah v avtu dežuje, kot ponavadi.

Staro, vetrovno, neudobno je; mnogo preveč osvetljeno za tako malo življenja. Kot zabava, na katero nihče ne pride. Vrhunec vsega so absurdno utripajoči pravljlični liki, ostanek preteklih božičnih praznovanj.

PRED MESTNO HIŠO SEDI PRECEJ VELIKA ŽABA.

V pristanišču, kjer so zasidrani trajekti, ki plujejo v Veliko Britanijo, živijo nepovabljene_i. Saj pravzaprav niso prišle_i z namenom, da bi tukaj ostale_i. Živijo v tako imenovanih džunglah, v taboriščih šotorov in konstrukcij iz palet in ponjav.

Calais je tranzitno mesto. Ljudje bi radi v Anglijo. Prihajajo iz Eritreje, Etiopije, Sudana, ali pa iz Afganistana, Pakistana ali Sirije in Egipta, iz Irana. Obtičale_i so v najbolj žalostnem kraju na Zemlji.

Nasproti džungle stoji ustanova, ki se označuje za karitativno. Ljudje se prerivajo skozi rešetke, kar me vznemirja. Tam enkrat na dan prejmejo obrok hrane – brez vitaminov, brez ljubezni.

Novo leto pričakamo v dežju pred deportacijskim centrom, da bi ljudem, ki so notri, zaželeli srečno novo leto in jim izkazali svojo solidarnost.

Potem gremo v tabor, ki leži nasproti mesta, kjer delijo hrano. Kako cinično, imenuje se Salam, kar v arabščini pomeni mir. Tam je kakih sto šotorov in trikrat toliko ljudi.

Ljudje tukaj so večinoma iz Afganistana in Pakistana. Dosti takih džungel je. Na robu mesta živijo ljudje iz Sudana.

ZA MESTNO HIŠO SO LJUDJE IZ ERITREJE IN ETIOPIJE.

Zunaj stojimo okoli ognja, ljudje pijejo, plešejo, se smeji. Preobremenjena sem, utrujena, zagrenjena.

Naslednji dan obiščemo žensko hišo. Stoji na bulevarju Victor Hugo, zato se tudi imenuje tako. Nabito polna je, kaotična, improvizirana. To je edini prostor, kjer lahko brezdomke in otroci v tem mestu dobijo brezplačno nastanitev. Gre za hišo, ki so jo zasedle_aktivistke_i. Ljudje mi povedo, da Republikanske varnostne čete (CRS) skvete v Calaisu običajno takoj izselijo, četudi s tem kršijo francoske zakone.

Metati ženske in otroke na ulice pol praznega mesta bi najbrž prineslo preveč negativne medijske pozornosti. Celo tukaj.

Okoli peči s štirimi plameni se gnete množica. Večina žensk prihaja iz Eritreje in Etiopije.

Pri drugih skupnostih je običajneje, da se na pot odpravijo brez žensk, v upanju, da jih bodo lahko pripeljali kasneje.

Amaniel* mi kasneje razlaga, da je potreboval 7 let, da je prispel v Calais. Zdaj ima 23 let in je izjema v Victor Hugoju. Ranjen je, tako kot Taye*. Ponoči sta se znašla na napačnem parkirišču in streljali so nanju. Mafija. Baje je bila tam tudi policija. Naredili niso nič.

V MESTNI HIŠI SEDI NATACHA BOUCHART.

Županja Calaisa je in želi, da bi 'ilegalke_ci' izginile_i. Sama prihaja iz Armenije in si je spremenila ime. Obeti so takšni kot vreme.

Neprestano dežuje. Prijateljice_i se odpeljejo nazaj, ponovno 16 ur vožnje. Gledam za njimi. Ne vem, kako dolgo in zakaj.

* ime je spremenjeno

* ime je spremenjeno

BIVANJE

Vselim se v Victor Hugo. Da bi ženskam in otrokom zagotovili varen prostor, imamo pri vratih stražo v izmenah. 24 ur na dan, sedem dni v tednu. Ni vstopa za moške.

Ti postavajo zunaj in zapravljajo čas do večera, ko se bodo ponovno poskusili pretihotapiti v Anglijo. Prebivajo v džunglah, do ženske hiše pa pridejo, da bi del njene infrastrukture izterjali zase: večina jih želi napolniti svoj telefon ali kaj popiti.

Trkanje na vrata nima konca, ni dneva ali noči, ure izginjajo v morju ljudi.

Mnogi uteho iščejo v alkoholu. Tudi dobava piva po nizkih cenah je v domeni mafije. Potem običajno sledijo težave, obup ali nasilje. Včasih tudi zgolj zabava. V vsakem primeru pa je preglasno za sosede, ki 'problema' ne želijo ne videti ne slišati. Ki iščejo razloge za pritoževanje. Tisti, ki pijejo, si situacijo sami otežujejo. A jim ne morem zameriti. Sama sem imela že manj legitimne razloge za opijanje.

Notri so ženske, ki čez dan kuhajo zase in za moške, ki ponoči hišo zapuščajo v upanju, da se nikoli ne vrnejo.

Pomagati želim in stojim pred velikim vprašanjem: kako? Na vprašanje kaj je lažje odgovoriti: nabiranje hrane po smetnjakih, iskanje palet, izmene na vratih v Victor Hugoju, polnjenje telefonov, kuhanje kave, prenašanje spalnih vreč do džungel in do ljudi v bolnišnicah, sestankovanje, nakup sladkorja, oskrba ran, dokumentiranje policijskih aktivnosti, zapisovanje pričevanj, popravilo koles, poslušanje zgodb, igranje nogometa, te-

kanje sem in tja – sem in tja.

Sprva spim v kleti. 6. januarja, na pravoslavni božič, imajo mlade Etiopijke kavno ceremonijo – v njej je toliko lepote! Kasneje se spremeni v dramo, tudi one niso vajene alkohola. Zunaj tekajo naokoli, obupane so. V tem dnevu je toliko bolečine!

Izguba, ki se skriva za dogodki tega dne, privre na plano: ena od žensk z mano deli žalostno zgodbo o babici, druge so zakopane v zgodbah svojih otrok, ki so jih morale pustiti v Libiji.

Včasih konflikti izbruhnejo tudi v hiši. Ostri, nasilni prepiri med ženskami. Na plano potegnejo kuhinjske nože, kuhinjski pripomočki postanejo projektili. Med njimi pa stojijo otroci. Zaradi nerazumevanja je reševanje konfliktov zelo oteženo. Ljudje pa najdejo toliko razlogov za prepir.

Ženske živijo zgoraj, razporejene po sobah. Ne znam ne amharsko ne arabsko. Z nekaterimi se lahko za silo sporazumem v angleščini, z nekaterimi pa niti tega ne. Oči, mimika, roke - to mora zadostovati. In smeh, veliko nerodnega smeha.

Začnem s pospravljanjem hiše in nabavljanjem barve, da bi ta kaos malce olepšale_i. Včasih me ženske vprašajo, če bi jedla z njimi.

Počasi se spoprijateljimo. Preselim se v prvo nadstropje. S štirimi mladimi Etiopijkami živimo na največ sedmih kvadratnih metrih.

PRIPOR

Zasedanje hiš je politična strategija. Mesto je napol prazno, veliko hiš pa popolnoma. Obiščem prijatelja v skvotu. Čas tukaj ne igra nobene vloge. Zaradi lažjega spopadanja s kaosom se spoprijateljiš s tistimi, ki so tam. Posebne okoliščine terjajo posebne odnose.

Ob oknu pijemo kavo. Po cesti pripelje sedem ali osem vozil CRS. Ustavijo se. Nasmeh na mojem obrazu zamrzne. Iz navade. Pokaži jim, da poznaš svoje pravice, da si imuna na represijo, nezlomljiva.

Situacija kmalu postane nasilna. Z velikim črnim kolom nasilno vlomijo vrata. Sami moški v modrih bojnih uniformah so, zdijo se ogromni, zelo natrenirani, zastrašujoči.

Nekdo iz hiše pade in glava mu začne krvaveti. Zvlečejo nas v neko sobo, krvaveči sedi na tleh.

Postavijo nas ob steno, preiščejo naše žepe, strmijo v nas. Izmenjujemo poglede, polne sovraštva. S strani policije mnogo preveč sovraštva, da bi ga lahko razložili zgolj s tem, da le opravljajo svoje delo. Z druge strani prav tako.

Nasmeh je pričvrščen na moj obraz, zamrznjen je tam.

Po postopku, ki traja celo večnost, nas odpeljejo; lisice se zarežejo v moji zapestji. Trudim se, da bi se še naprej smejala, a naraščajoča jeza spreminja izraz na mojem obrazu. Samo smej se. Naпусти, da ti pridejo do živega.

Obravnavajo me kot problem. Med vožnjo do 'policijskega hotela' se moške v bojnih uniformah pogovarjajo o nas. Mislijo, da jih nihče ne razume. Večkrat me označijo za umazano kurbo. Očitno jih to zabava.

Ko prispemo, me odpeljejo v sobo, kjer neka ženska pametuje v maniri stare mame, kar naprej govori stvari, kot: »No, no, otrok, zdaj si se pa znašla v škripcih, kajne?«. Da, tako je. Vlogo dobre policajke igra. Opazim, da v sobi ni nobene kamere ter da je prostor bolj podoben celici kot sobi, ista žalostna ne-estetika kot drugje. Tisti, ki igra vlogo slabega policaja, teka sem in tja ter meče oči name, odvratno.

Še vedno se smejim in si skušam predstavljati kaj drugega. Samo, da je daleč v stran od tu.

Ko zaključijo zapisnik pogovora, ki ga sploh ni bilo, me odpeljejo v drugo sobo, kjer se moram sleči ter jim izročiti svoj nedrček in vezalke. Prisotni so moški, zato ugovarjam. Nobene reakcije ni, le umazane šale. Pričenjam razumeti, od kod prihaja tisto sovraštvo v očeh mojih prijateljic_ev. Občutek imam, da lahko z mano počnejo, kar želijo. Neprijetno postane.

Celica je rumena in rumena ostane tudi, če zapreš oči. Počutim se umazano in izgubljeno. Dvakrat me odvedejo ven. Prvič, da bi mi vzeli prstne odtise – moje zavračanje tega izzveni v prazno, kar vzamejo jih. Priznati moram, da me je strah; preveč jih je v bojni opremi, s preveč sovraštva v očeh. Drugič dobim nazaj svoje stvari. Ob spremljavi seksističnih opazk nedrček stlačim v žep.

Vržejo me ven. Nasmeh mi izgine z obraza.

Nimam časa zadihati. Policijska represija je le ena od težav. Druga so fašistke_i. Za naslednji dan je **Sauvons Calais** napovedala demonstracije. Premalo nas je, a se vendar poskušamo nekako pripraviti na rasistične, nasilne napade. Naslednji dan pa vse ostane mirno.

MESTO

Opazujem življenje lokalnega prebivalstva. Blagajničarke_ji v supermarketih imajo zatečene, utrujene obraze. Zjutraj v baru v Calaisu postrežejo bolj malo kave. Osamljeni ljudje pijejo, da bi čas hitreje minil, ker je mesto tako žalostno. Na ulicah Calaisa prevladuje slaba volja.

Nekoč je Calais veljal za ekonomsko varnega. To je bilo pred II. svetovno vojno. Kasneje so se posamezne veje gospodarstva odlo-mile; industrije premoga, kovin in tekstila so izgubile svoj prostor, prazne tovarne so neme priče tega časa.

Spirala, ki Calais dela tako melanholičnega, je v gibanju že zelo dolgo.

Statistika pravi, da je stopnja brezposelnosti nad povprečjem. To velja tudi za prebivalce, mlajše od 25 let. Pa tudi za število praznih stavb. Število glasov v podporo Marine Le Pen in Nacionalne fronte narašča.

‘Pod povprečjem’ pa je število beguncev. Tako pravi UNHCR. Ta je vujen taborov z 200 000 ljudmi, takrat se jim zdi posredovanje ‘vredno’ truda. Calais z nekaj sto ljudmi – to je premalo. Calais ni vreden truda.

Poskušali so vstopiti v gospodarske panoge, kot je turizem. Pred železniško postajo stoji razpadajoč hotel. Prazen, osvetljen turistični predel z bari in restavracijami, ki so brez življenja, izgleda razočarano.

Poleti je najbrž nekoliko bolje. Takrat vsaj neprestano ne dežuje in angleške_i turistke_i se v industrijskih apartmajih ob obali opijajo s poceni alkoholom.

A večina jih ne ostane dolgo. Skozi Evrotunel se odpeljejo dalje, ne ustavijo se za prav dolgo. Verjetno se tudi one_i ne počutijo dobrodošle. To je dobesedno v zraku. Nihče ne pride z namenom, da bi tukaj ostal.

MANANA

Privajam se na Calais, četudi je to čudno reči za položaj, ki se nenehno spreminja oz. ga neprestano pretresajo kaki nujni primeri. Pogosto se sprašujem, zakaj počnem to, kar počnem: slabo spim, jem, kar je na voljo, včasih pa tudi to pozabim, ker se vmes zgodi nekaj drugega, neprestano kadim, delam načrte in skušam najti neko strukturo, četudi vem, da bo kaj prišlo vmes.

Medtem sem tukaj že nekaj tednov, ujeta v prenatrpanem mestu duhov, ne razmišljam dlje od naslednjega koraka.

Nekega večera se začuda ne zgodi čisto nič. Skoraj sumljivo je. Odločim se obiskati prijatelja v džungli. Prvič vidim šotor v džungli od znotraj. In naučim se svojo prvo besedo v paštunščini: manana.

V Afganistanu obstaja tradicija življenja v šotorih, zato znajo ljudje iz praktično nič pričarati presenetljivo raven udobja. Čeprav ta prebivališča na zunaj pogosto izgledajo zanemarjena, znotraj včasih skrivajo pravi zaklad.

Pot do udobnega sedeža je nekoliko težavna, saj nas je sedem ali osem. Na sredi gori sveča. Ko vsi najdemo svoje mesto, se prostor nekoliko odpre. Kadimo in si delimo tisti nič, ki ga imamo, z besedami pa se ne moremo sporazumevati.

Kljub temu se počutim varno. Pustim, da me zunanji glasovi odnesejo v stran, nekdo prične peti, celo dež, ki ga slišim kapljati na streho šotora, je lep. V kaosu najdem kratek trenutek varnosti, hvaležna sem za gostoljubnost, le stežka odidem.

Na poti domov prvič čutim nekaj takega kot srečo, navznoter se smehljam.

Manana pomeni hvala.

ČUTENJE

Ne čutim več tako globoko, da bi lahko še ostala tukaj, podobe zakopavam, opažam stvari, ne da bi se preveč ukvarjala z njihovo resnico in pomenom. Razumem, zakaj toliko aktivistk_ov tukaj ostane le kratek čas in se ne vrnejo; razlogi so preobremenjenost in nemoč, žalost in nasilje, beda in bes. Vsaj pri meni so to občutki, ki privrejo na plano, če se ne zadržim in si stvari podrobneje ogledam.

Potem je tu brezno.

Ne le neskončno število dramatičnih posameznih usod, celotna tema me z vsakim novim dnevom v tem mestu bolj bremeni, ta občutek pa s seboj prinaša tudi določeno nemoč. Zaradi tega se človek včasih počuti zelo osamljeno.

To občutke želim potisniti na stran, se korak za korakom premikati naprej, da bi se lahko oprijela – nekoga ali nečesa, ta ali kak drug trenutek.

Nekaj v meni želi prevzeti odgovornost. A ob zavedanju, da se lahko za nekaj prostovoljno odločim, se mi vse skupaj zdi kot privilegij.

Pravzaprav ne verjamem v dedovanje krivde, a vendarle vidim neposredno povezavo med svojo privilegiranostjo in deprivilegiranostjo mojih prijateljic_ev . V medsebojni odvisnosti sta.

Krivda pa ni enako kot odgovornost. Odgovornost lahko prevzameš šele, ko se soočiš z dejstvi. Pa saj prevzem odgovornosti ne pomeni, da je človek česa kriv. Pomeni le, da je odgovoren.

Morda je to tudi egoistično. Želim, da se konča. Ker ko so ljudje prisiljeni tako živeti, to mene potisne v razred tistih s preveč privilegiji. Jaz nočem biti prvi svet, a to je možno šele, če ta nora ideja tretjega sveta končno propade. Nočem zagonske pomoči naroda, v katerega sem se slučajno rodila, če ta narod druge, ki so se – seveda ne po lastni izbiri - slučajno rodili v nek drug narod, označuje za nelegalne. Ne morem podpreti države, v kateri je pomoč tem ilegaliziranim ljudem kaznivo dejanje.

Ko je italijanski kapitan mnogo 'ilegalk_cev' rešil pred utopitvijo, je moral za dve leti v zapor. Nočem, da se to sranje prilepi name. Morda gledanje nečesa dela človeka sokrivega, ukrepanje pa odgovornega.

Zaradi občudovanja, ki ga čutim do svojih prijateljic_ev, ki so v starosti, ko sama nisem imela pametnejšega opravila kot zadeta ležati na travi, zapustili dom in se odpravili proti Evropi, tudi na lastno življenje pričenjam gledati s čudne nove perspektive. Prepoznavam privilegij svoje politične identitete.

Pripadam tistim, ki so tolikokrat dobile_i čokolado, da jim gre ob njej na bruhanje. Ki smejo prepoznati, kaj se s svetom dogaja. Moje_i prijatelji_ce pa so to prisiljene_i gledati. A kljub prisili, kljub védenju, ne morejo biti site_i kapitalizma, kajti sit_a si nečesa lahko le, če si tega imel_a preveč. Priložnosti si želijo, vsaka služba je boljša kot nič, želijo hišo, denar, prihodnost. Uspele_i bi rade_i.

Nočem več plačevati najemnine, nočem več delati in podpirati države pri njenem samoohranjanju. Prostovoljno sem revna. Poseđujem svoj človeški kapital. Tudi to je obraz tako imenovane nove elite. Arogantna je. In nujna. A zaradi tega nič manj elitistična.

Prihajam iz sveta, v katerem socialna država blaži ekonomske ne-uspehe. Lahko se sprehajam po robu, ker je varnostna mreža raz-peta. Marsičemu se lahko odpovem, ker imam lahko vse. Vstran grem, ker k temu nisem primorana.

Pridem so spoznanja, da sem se odločila tako, kot sem se, ker sem si to lahko privoščila.

Včasih si želim pred tem zbežati, daleč vstran. A tak nelagodен občutek imam, da bom Calais vzela s sabo. Odrekam si skoraj vse privilegije.

Ne porabljam več denarja, jem karkoli in spim kjerkoli. Tuširam se le občasno. Prijatelj pravi, da moramo prenehati s tako samo-eksploatacijo; saj vendar želimo, da bi tudi drugi imeli takšne privilegije kot mi, ne pa, da bi se mi odpovedali svojim, da bi bili na navidezno isti ravni.

Kakorkoli, ista raven preprosto ne obstaja.

Da, lahko izrazimo solidarnost, to gre. Lahko pokažemo, da nis-mo pripravljene_i nemo stati ob strani, medtem ko se ljudem odvzemajo vse pravice.

Bijemo lahko bitke s policijo in fašiti_kami, igramo se lahko igri-ce, zasedamo hiše, se medijsko udejstvujemo, organiziramo soli-darnostne zabave.

Ampak nikoli ne bomo zares razumele_i. Zdelo sem nam bo, slu-tile_i bomo, potem pa se vrnile_i nazaj k sebi in svojim zgodbam.

Želja po spremembah je gonilo delovanja.

Vendar: **Imamo nezadovoljive odgovore na nejasna vprašanja.**

Sedimo za kuhinjsko mizo. Nekatere_i imajo srečo, spoprijateljijo se z ljudmi, ki živijo v Calaisu in migrantk_ov nimajo za grešne kozle.

Achmed* pripoveduje o Siriji, prihaja iz Alepa. Njegov brat je mrtev, mama prav tako. Želi si imeti pravico, da je tukaj. Vidi, da ga definira politično skonstruirana kategorija žrtve. Ne prosi za azil, iz njegovih oči veje nerazumevanje in zahteva. Kmalu bo organiziral demonstracije.

To je najboljše!

To je luč na koncu prekletega tunela, si včasih mislim. Ko odpade vso to dobrodelno sranje, ko se nemoč konča. Ko se nič več na podarja, ko zahvala več ni pričakovana, ko je delitev sprejeta kot pravica in dolžnost.

Ko se bomo borile_i skupaj. Ko se bomo spustile_i s tega čudnega piedestala in več ne bo nihče politične akcije zamenjeval z loščenjem lastnega svetniškega sija. Ko prijatelji_ce več ne bodo ujete_i v vlogi tistih, ki nekaj potrebujejo, v prekletstvo pasivnosti. Ko se bomo kolektivno dvignile_i nad to.

* ime je spremenjeno

CALAIS, CALAIS

Zaradi okoliščin je organiziranje zelo oteženo, včasih skorajda nemogoče. Ni prostora za razvoj procesov, infrastruktura, če je sploh na voljo, je katastrofalna. Aktivistke_i prihajajo in odhajajo, ostajajo različno dolgo in imajo različne, tudi nasprotno ideje glede rešitev in ukrepov. Včasih nehote celo delamo drug_a proti drugi_emu, ne razumemo se, nimamo istih izkušenj.

Jaz nimam istih izkušenj kot tiste_i, ki to delo opravljajo že veliko dlje, druge_i, tiste_i, ki pridejo le za nekaj dni, pa nimajo istih izkušenj kot jaz. Sprva krivdo pripisujem hierarhijam, potem, tekom lastnega procesa, pa ugotovim, da gre za izkušnje.

Pred tem nisem še nikoli doživela, da bi nek prostor proizvedel toliko različnih dojemanj, tako raznolikih pristopov k rešitvam. Da obstaja toliko plasti.

Da vsaka rešitev ustvari deset novih problemov, vsak odgovor pa sto novih vprašanj.

Veliko ljudi ta občutek imenuje **Calais, Calais**. To je postalo že neke vrste šala. Humor kot zadnja rešitev pred predajo.

UPANJE

Otrok v Victor Hugoju mlademu moškemu:

“YOU GO ENGLAND?”

“YES”

“GOOD LUCK”

“THANK YOU”

“SEE YOU TOMORROW”

Večno upanje človeka utruji. Vsak večer se poslovim od prijateljic_ev, vsako jutro jim odprem vrata. Premražene_i so, utrujenih obrazov... In vse se začne znova. Na neki točki se nehamo poslavljati.

Fatima* je tukaj en teden, to je njen prvi poskus. Njene oči še vedno sijejo. Tako daleč je prišla. Pristrčno se poslavlja, ker je več ne bo nazaj, v Anglijo odhaja. Žalostno se ji nasmejim.

* ime je spremenjeno

I TRY ENGLAND

Včasih obiščem ljudi v sudanski džungli. Najdlje od centra živijo, na opustošenem območju. Z bližnjega hriba lahko v redkih jasnih dneh vidiš Veliko Britanijo. 32 kilometrov. Na videz nepremostljiva ovira.

Velika Britanija ni partnerica Schengenskega sporazuma brez omejitev in nadzor na mejah je bil zaradi nezaželenega priseljevanja zaostren. Zaostritev pomeni detektorje srčnega utripa in merilce ogljikovega dioksida. Pomeni natikanje plastičnih vreč čez glavo in zadrževanje daha. Pomeni mejo mogočega. Pogosto tudi njeno prekoračitev.

Poskušajo se neopazno pretihotapiti na tovornjake - ali pod nje - in tako prečkati mejo. Poskušajo nekako priti na kak trajekt ali vlak. Večino jih ulovijo. Bodisi vozniki tovornjakov bodisi policija. Vendar policija nima dovolj kapacitet, Francija pa ne interesa, da bi jih vse aretirali in identificirali. Namesto tega jih nejevoljne_i policistke_i vozijo kilometre in kilometre ven iz mesta in jih pustijo tam, kot da je s tem problem rešen.

VČASIH LJUDJE VSTOPIJO
V NAPAČNE TOVORNJAKE
IN KONČAJO V PARIZU.
ALI NA NIZOZEMSKEM.

VČASIH KDO PADE
S TOVORNJAKA
IN KONČA V BOLNIŠNICI.
ALI PA TUDI NE.

BESEDE, ČUDNE

Dnevi bežijo. Srečam Achmeda*, govoriva o jeziku. Kasneje postanem odprto sovražna do besede azil in njej pripadajočih glagolov.

Za azil je, vsaj v naši jezikovni rabi, treba prositi. Zanj se zaprosi, pravi slovar, vloži prošnjo. Ko malo bolj poglobljeno razmišljam o tem se mi zdi, da je ravno ta normalizacija v jeziku glede institucionalne obravnave tako imenovanega azila tisto, kar sproži to celotno spiralo norosti.

Kajti nadalje se azil lahko podeli ali pa odkloni. Že v izhodišču gre torej za razmerje moči – ena stran ima moč odločati, druga pa ne. In to se reproducira z rabo jezika.

Slovar pravi tudi, da so sinonimi za azil zavetje, zavetišče, zatočišče, pribežališče.

Aha.

Če nekoga za nekaj prosim, se lahko zgodi, da bo rekel ne. Dejstvo, da vzporedno s tem obstajajo pravice, za katere naj človek ne bi rabil prositi, se kar pozabi.

4. člen Listine EU o temeljnih pravicah, na primer, pravi: »Nihče ne sme biti podvržen mučenju ali nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju.«

Ali pa tale, tudi ta je smešen - člen 13.2 Splošne deklaracije človekovih pravic, ki je bila podpisana 10. decembra 1948:

* ime je spremenjeno

»Vsakdo ima pravico zapustiti katerokoli državo, vključno s svojo lastno...«. Isto pravi tudi člen 12.2 Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah.

Potem pa je tu še 19. člen Listine EU o temeljnih pravicah, ki pravi: »Nihče se ne sme odstraniti, izgnati ali izročiti državi, v kateri obstaja zanj resna nevarnost, da bo podvržen smrtni kazni, mučenju ali drugemu nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju.«

Pravica je nekaj drugega kot prošnja.

Pravice lahko terjaš,

zanje ne prosiš.

Pravic se tudi ne da zavrniti.

Lahko pa se jih interpretira po svoje.

No, vsak tega že ne more.

Le redke_i nekatere_i.

To ni le siva cona, to je črna luknja.

Prosilke_ci za azil so tiste_i, ki jih smatrajo za begunke_ce. Zajamejo jih v statistike, zapolnjujejo se kvote. Druge_i so 'ljudje brez papirjev', 'ilegalke_ci'. Te_i izpadejo iz statistik. Kriminalizirane_i so. Na misel mi pride še druga beseda ali, bolje rečeno, fraza – »Ni za kaj«. Gre za sinonim za 'v veselje, zadovoljstvo, užitek mi je'. Dobesedno pa pomeni, da tisto, za kar se zahvaljuje, ni vredno hvale.

Evropa kriči »V veselje mi je.« in »V zadovoljstvo mi je.« in polni kvote.

Pokroviteljsko.

Ponižujoče.

Odvratno.

Odvrniti bi morali »Ni za kaj.«

SAUVONS CALAIS

V Calaisu je devetnajstletnik, ki mu je ime Kevin Reche, ustvaril Facebook stran Sauvons Calais. Rešimo Calais. Identitarci, desnica. Sprva sem mislila, da gre za slabo šalo.

Sauvons Calais si želi mesto brez migrantk_ov in aktivistk_ov. Sauvons Calais je absurdna posledica statistik o socialnih problemih, Nacionalne fronte in pomanjkanja upanja. Generacija brez perspektive želi raztovoriti, svoje težave prenesti na druge. Kar je bil zame piercing, je za Kevina Recheja tetovaža kljukastega križa na prsih.

Težava je v tem, da trdno verjame v to, kar počne. Organizira demonstracije. Udeležba na ulicah sprva ni bila posebej visoka, na Facebooku pa je imel precej večjo podporo.

Coulogne meji na Calais. Če hodiš ob kanalu, ki vodi čez Calais, prideš do tega obronka mesta. Februarja je bila tam zasedena kmetija, ki je več let stala prazna. Kevin Reche je začel mobilizirati.

Regionalni časopis Le Nord Littoral je objavil članek o zasedbi, ljudje so o njej govorili. Staro kmetijo naj bi zasedel nek evropski par.

Lokalnemu prebivalstvu se je to očitno zdelo problematično, kar me ni presenetilo.

Skoraj vsak dan je sledil kak članek, tudi v drugem regionalnem časopisu, Le Voix du Nord.

Po poročanju je Sauvons Calais sklical sestanek, ker se je govorilo, da bi naj hišo odprli za migrante_ke.

In prišle_i so – privrženke_ci Sauvons Calais in razburjene_i sosed_e_i. Sprva jih je bila le peščica, potem pa vedno več. Prinesli so kamne in začeli uničevati streho, časopisi poročajo tudi o smrtnih grožnjah. Po platformah se širijo pozivi k podpori aktivistk_ov, ki ji medtem napadajo že več dni.

Neko soboto pred hišo stoji več kot sto fašistk_ov. Kevin Reche in njegove_i pubertetnice_ki so dobili podporo velikih fantov.

Nekaj aktivistk_ov pride v mesto v podporo. Tisto soboto gremo skupaj v Coulogne, pokazati želimo svojo solidarnost. Ko zavijemo na Rue Emile Dumont, kjer se nahaja kmetija, nas tam pričaka paradoksalni spektakel.

Rjoveča množica pred kmetijo, policijska linija, mi.

Potisnejo nas nazaj, policija se jasno pozicionira. Zbor nacistk_ov pred hišo označijo za legitimne demonstracije. Pravijo, da se mi igramo z ognjem. Na naše kamere usmerijo laserje. Ko policijo sprašujemo o legitimnosti njihovih dejanj, nam nad glavami leti petarda. Nihče nima posebnega interesa, da bi to preprečil.

Z druge strani proti nam prihajajo nevarne manjše skupine nacistk_ov. Policija posreduje.

Počasi. Zelo počasi.

Po dolgem omahovanju nas policija pospremi malo vstran. Nazaj v Calais naj gremo. Sledimo kanalu. Fašistke_i nam sledijo z avti, vozijo tik ob nas. Prestrašili bi nas radi. Počutijo se močne.

Kmalu zatem Nord Littoral objavi naslovno zgodbo, posvečeno Kevinu Recheju. Na sliki sedi ob prijatelju, brez majice, na njegovih prsih se bohota kljukasti križ. Naslov se glasi: **Generacija identitete.**

Najbrž so šli predaleč. Uspeh! Število njihovih podpornic_kov se zmanjša. Svojo spletno platformo ukinejo, a obljubijo, da bodo kmalu nazaj.

Dva dni kasneje zgori hlev za hišo. Skozi preluknjano streho v hišo mečejo molotovke. Aktivistke_i zapustijo kmetijo. Sledijo velike demonstracije.

Številni se jih udeležijo. Sonce sije. Groza gre počasi h koncu.

Zadnjih nekaj dni se mi zdi, da postajam paranoična. Policija s številnimi preverjanji osebnih dokumentov ta občutek le še krepi.

DESNICA. SKRAJNA.

Pas-de-Calais je, zraven nekaj drugih regij, trdnjava Marine Le Pen in njene Nacionalne fronte. Berem njihove zahteve, poskušam razumeti ozadje te antimigrantske države prebivalke_cev Calaisa. Poskušam zapolniti luknje.

Sami sebe označujejo za tradicionalne. Pripravljajo teren za identitarke_ce, ki iz Francije preplavljajo Evropo.

Trdijo, da niso ne desničarke_ji ne levičarke_ji, sklicujejo se na tradicijo in poreklo. Same_i sebe vidijo kot »revolucionarke_je nacionalne mladinske kulture«, svoje transnacionalno mreženje pa razlagajo z nujnostjo podpore evropskim narodom pri njihovem boju proti 'poplavi tujcev' in širitvi islama. In proti množičnemu priseljevanju.

Identitarno gibanje se je začelo leta 2012 v francoskem mestu Poitiers, kjer je več sto aktivistk_ov skušalo pridobiti medijsko pozornost tako, da so zasedle_i streho mošeje v izgradnji. Leta 732 je bila islamska širitev ustavljena na istem mestu.

Da socialni problemi spodbujajo rasizem, je jasno.

Da medijski slogani oblikujejo mnenja in prikrivajo dejstva, tudi.

Narisati križ pod strankinim imenom je nekaj drugega kot pokazati svoj obraz.

Na evropskih volitvah leta 2014 sta Marine Le Pen in Nacionalna fronta prejeli 26 % glasov.

Njene zahteve segajo od izstopa iz schengenskega območja, nacionalizacije oboroževalne industrije, vrnitve k tradicionalnim vrednotam in zavračanja »abnormalne« umetnosti, do prepovedi vidnih verskih simbolov v javnosti.

Glavna tema je priseljevanje. Vse ljudi brez papirjev je treba identificirati, priseljevanje je treba omejiti. To imenujejo »**préférence nationale**«.

MAŠČEVANJE

Prvi marčevski dan je. Spet smo na naslovnici Nord Littoral: QUATRE SQUATS AU MÊME MOMENT POUR DÉNONCER LES LOGEMENTS VIDES À CALAIS

V Calaisu so bile zasedene štiri hiše. Istočasno. Odgovor na Coulogne, poročajo mediji. Maščevanje. Prvič poročajo tudi o pravnih postopkih pri zasedbi hiš. Pomlad. Razsvetljenje. Prebivalstvo želi pomiriti, saj se mnoge_i bojijo, da bo kdo zasedel njihovo hišo, ko bodo na počitnicah.

Od štirih zasedenih hiše je ena izpraznjena, ker je v lasti mesta.

Volitve so pred vrati.

Natacha Bouchart maščevanja očitno ni mogla trpeti. Hišo da zazidati. Zazidava vrat in oken je eden od odzivov na zasedbo hiš. Reševanje problemov očitno ni njena vrlina.

Skrbelo me je, da bi se fašistični napadi lahko eksplozivno razširili, a do vsesplošnega spopada ne pride. Verjetno so starši ravno takrat svojim fašističnim otrokom odredili hišni pripor.

Manjše podlosti, kot so grafiti in povečana prisotnost manjših skupin, ki hodijo mimo hiš, so vsakdanja stvar. Po dogodkih v Coulognu je to kar znosno.

Hiše se odprejo za ljudi, ki nimajo doma. Prične se pravni postopek zoper zasedbo. Izgubile_i bomo, seveda.

ČOKOLADA

Zdi se, kot da se v tem mestu ne da kupiti niti čokolade.

V nekem trenutku, med kmetijo in fašistkami_i, sem z manjšo skupino ljudi v mestu. Grem v trgovino, da bi kupila čokolado. Hrano za živce.

Kasneje si mislim, da je bila to neumna ideja. In seveda: Calais, Calais.

Naravnost v prepir vpademo. Temnopolti deček z zapakiranim, pravkar kupljenim kosom mesa v eni roki in računom v drugi stoji pred varnostnikom, ki je dvakrat večji in širši od njega in ima za Calais tipičen pijanski obraz ter vidno SS tetovažo na vratu. Kot rečeno, prepirata se.

Deček bi rad zamenjal meso, ker je svinjsko. Varnostnik mu odgovori tako, da ga zagrabi za vrat in ga skuša potisniti iz trgovine.

Vmešamo se, stečem ven in signaliziram drugim, naj pridejo v trgovino. V tistem kaotičnem trenutku smo dejansko v večini. To se zgodi redko, ampak tokrat se je. Niti vedeti nočem, kolikim prej se je v tej trgovini godilo podobno, kot tistemu dečku.

Kaos se umiri. Odidemo. Seveda brez čokolade.

STRATEGIJE

Moj samoohranitveni nagon se začne oglašati. Vedno bolj jasne signale pošilja. Appetit izginja, pozabljam na spanje in ta čudni način razmišljanja počasi postaja prevladujoč.

Zdi se, da se podzavestno obupano oklepa vsake bilke, česarkoli.

Gre za poskus nadzora nad situacijo.

Čiščenje, pospravljanje, sortiranje, barvanje sten, popraviljanje stvari – vse to postane neke vrste meditacija.

Vsak dan se začne kaos in ker je zunanji kaos odraz situacije, poskušam delovati v nasprotju z njim. Simbolično. Kot Sizif. Vseeno mi daje določeno rutino; imenujem jo vsakdanje življenje.

Medtem ko čakam na težave, poskušam ustvariti nekaj normalnosti, da ne izgubim razuma.

Mirnejša postajam. Korak za korakom. Nekako mi pomaga. Za jutri mi je vseeno. Vem, da se bo po vsakem poskusu, da bi vsaj malo zaspala – zgoraj v sobi, ali na zofi pri vhodu, kjer lahko prijateljicam_em odprem vrata – kaos ponovno začel in se prikradel tudi v naslednji dan.

Opazila ga bom in se vedno znova spet začela boriti proti njemu. Učim se biti zvečer zadovoljna z rezultati, ne pričakovati procesa. Življenje v Calaisu je le en dan. Znova in znova.

»MY HEROES ARE MY FRIENDS«

Ponovno hodimo po dežju. Govorimo o tem in onem, da bi na poti rešile_i kak problem. Prijatelj pravi, da ne potrebuje nobenih junakinj_ov, ker so njegove_i prijatelji_ce njegove_i junaki_nje.

Razumem ga. Gledam ljudi, ki se tukaj trudijo, dan za dnem, noč za nočjo, v manjšini, David proti Goljatu. Občudujem jih. Morda smo mi sami razlog. Dan za dnem gledam naše utrujene obraze. Ampak ostajamo. Jaz morda zato, ker ostajajo oni, oni pa zato, ker jaz.

Med hojo osamljenost naenkrat izgine. Premalo nas je, a nismo same_i. Na poti do rešitve nekega problema bomo našle_i kakšnega drugega, nasmehnile_i se bomo, rekli 'Calais, Calais', držale_i skupaj in nekako uspele_i.

To so lepi trenutki v tem mestu. V ekstremnih situacijah postane solidarnost jasno vidna. In ker lahko pozitivno vodi v pozitivno, se, ko se dež krepi in nam veter neprijetno zavija okoli ušes, spomnim še nečesa.

Spomnim se napisa, ki sem ga videla viseti v eni od zasedenih hiš:
You know why we always gonna win? Cause we have nothing else to do.

Tako je. Ko za kratek čas izstopiš iz svojega tako imenovanega življenja in se vržeš v kaos, te to na določen način osvobodi. Tako kot prepričanje. To lahko pomeni tudi, da globoko vdihneš. Brez družbenih obveznosti imaš čas. Veliko časa.

IDENTITETA

S prijateljico grem na sprehod. K zasedenim hišam sva namenjeni. Hodiva po ulicah, obiskujemo jih. Tretja hiša leži blizu kanala. Zavijeva v ulico in potrka na vrata.

Kmalu se pojavi policija, tokrat nacionalna. Pet avtomobilov in vso možno osebje potrebujejo, da pregledajo naše osebne izkaznice. In čas. Čas, da nas postrojijo ob steni. Preiščejo nas, upajo, da bodo kaj našle_i.

Nič ne najdejo.

Seveda.

Na neki točki bi moral represivni aparat razumeti, da levičarji niso tako neumni, kot želijo.

Ne aretirajo nas. Vidim, da se tem niso zadovoljne_i. Z lahkoto si predstavljam, da bi nas aretirale_i, četudi niso ničesar našle_i. Tukaj se zdi vse mogoče. Morda se bojijo medijev. Morda več ne želijo tvegati. Morda se spomnijo, da tudi za francosko policijo veljajo zakoni. To jim ne ustreza.

Kakorkoli, odpravijo se, papirje pa nam brezobzirno potisnejo v roke. Vseeno mi je.

Za marsikaj mi je postalo vseeno. Moj referenčni okvir začenja razpadati.

BABICA IN DEDEK

»Nočem ponovno gledati, kako se to dogaja.«

Tudi starejši ljudje so tukaj. Imenujem ju babica in dedek. Nima ta romantičnega razmerja, že kakih 50 let ne. V Victor Hugo ali v džungle ne prihajata skupaj. Našla sta svoje metode, da lahko sodelujeta.

Babica pogosto pride v Victor Hugo, blizu živi. Preveriti pride, kako je z otroki, prinese časopis in nakupe, pogovarja se z nami. Pove nam, da nekaj njenih sosed_ov več ne govori z njo, odkar je začela prihajati v Victor Hugo. Mnogi ji pravijo, naj neha prihajati.

Ona pa pravi: »Nočem ponovno gledati, kako se to dogaja.« O vojni govori.

Dedek ima manjši avto, s katerim nekajkrat tedensko v Victor Hugo in v džungle pripelje piškote in druge dobrote. Pravi, da je to njegov prispevek, to, kar v jeseni svojega življenja še lahko počne.

Tudi dedek govori o vojni, o času, ko ni bilo ničesar. Zdi se mi, da kot priči tistega časa vidita povezave do stvari, ki jih jaz že nekaj časa slutim.

Ne ona ne on ne moreta gledati ljudi v stiski. Spominja ju. Vidi ta podobnosti. Babica pravi tudi, da mnogi druge ljudi potiskajo stran, tako kot takrat.

Rada imam babico in dedka. Dajeta mi upanje. Tako kot druge_i močno angažirane_i prebivalke_ci Calaisa. Redke_i tiste_i, ki so se odločile_i, da ne bodo mirno gledale_i, kar se dogaja. Vsi ti so upanje.

NOSEČA

Zbudim se, ura je morda pet zjutraj in prve_i od mojih sostanovalk_cev se vračajo domov. Nekdo me poboža po glavi in zašepe-ta: »Wake up, wake up«.

Sedem in vidim eno od svojih sostanovalk, ki se mi opravičujoče nasmehne. Ob njej stoji mlada ženska, pravzaprav verjetno še naj-stnica, ki me prestrašeno gleda.

Prijateljica pravi, da bi morala takoj v bolnišnico, saj je morda noseča. Razložim ji postopek. Najprej se moramo dogovoriti za termine. Da, več terminov. Ne, danes ne bo šlo. Termini so pro-blematični. Morda pa bo nekako vendarle šlo. Jutri.

Kdor potrebuje pomoč pri prečkanju meje v Anglijo brez veljav-nih potnih dokumentov, mora za to plačati. Še posebej ženske, še posebej te z otroki. Če ženskam zmanjka denarja, imajo možnost, da poskusijo same, brez pomoči. Ali pa, da se prostituirajo. Na to gledajo kot na posel.

Je prisilna prostitucija prisilna prostitucija le takrat, ko te k njej sili nekdo drug? Ali pa je dovolj, da te k nečemu silijo okoliščine, situacija, stvari? Ali ne more tudi neka stvar, nekaj neživega, člo-veka prisiliti k nečemu?

Pravimo, da smo k nečemu prisiljeni zaradi situacije. In da nas nekdo sili k nečemu. V prvem primeru gre za okoliščine, stanje, drugi pa implicira aktivno dejanje. Kaj pa, ko rečemo »Tako pač je« in »Situacija je takšna, znajdi se«, ali gre v tem primeru tudi za okoliščine, situacijo?

Za ženske so njihove_i zvodnice_ki vozovnica do Anglije. Podležejo iluziji svobodne volje, kot da so imele kakšno drugo izbiro. Ker tako pač je.

Odvisne so, omalovažujejo situacijo, te ljudi smatrajo za prijatelje_ice. Drugače tega najbrž niti ne bi prenesle. Za ženske, večina jih je mlajših od 25 let, je zelo težko. Daleč so prišle. Dosti so doživele.

Nekoč smo govorile_i o nasilju – v družini in na splošno. Spomnim se, kako smo s kakimi dvajsetimi ženskami sedele_i na podstrešju Victor Hugoja, v velikem prostoru, polnem vzmetnic in pile_i čaj.

Sedele_i smo v velikem krogu. Razpoloženje je bilo tistega dne dobro. Želele_i smo se dogovoriti, da je treba, če se katera od žensk kadarkoli čuti ogroženo, to povedati, da bomo poskušale_i narediti prostor varnejši.

Njim se je to zdelo zelo zabavno. Nisem razumela vsega, še zdaleč ne, a izgledalo je, kot da se zelo zabavajo. Ko sem vprašala zakaj, se je ena od prijateljic nasmehnila in rekla le: »Violence? You should try Eritrea«. »Or Libya«, je dodala druga. Kljub smehu sem v njih obeh videla težo tega, o čemer sta govorili.

Stojim tam in vidim, da ne morem ničesar reči ali narediti, da ničesar ne vem, da si niti predstavljati ne znam, kaj vse se je zgodilo. Da ne morem presoјati.

SENAYE*

Našli so ga. V kanalu. Dva tedna ga ni bilo. Izginil je. Moj prijatelj je bil. To je začetek konca.

Preveč sem vpletena, ne vidim več drugega, kot svoja čustva, obupana sem. Mesto je zdaj mrzlo. Prej je bilo staro, vetrovno, neprijetno, deževno. Zdaj je mrzlo.

V kampu ob kanalu pripravimo žalno slovesnost, otoček iz lesenih zaobjev, ki jih napolnimo z rožami, odpluje v neznano smer; plava na vodi, pleše, odnese ga.

Nepremično stojimo, strmimo v rože, ujete v realnosti.

Pred seboj vidim podobe - Senaye stoji pred Victor Hugojem in se pijano smeji, pomagati hoče, nerodno se opoteka s svojim velikim, izgubljenim srcem. To je verjetno še vedno v Etiopiji. Evropa ga je zlomila. Pije, opoteka se in trpi.

Zaradi brezupnega opotekanja je pogosto ranjen in ker je dober prijatelj mojih sostanovalk_cev, lahko nekaj časa ostane v Victor Hugoju. Pogosto sedimo v sobi, vedno znova poslušamo neko etiopsko cerkveno pesem, zraven poje, tega se oklepa. Ženske skrbijo zanj, celo pot so prepotovali skupaj. Skušajo jim pomagati in one ga za nekaj časa rešijo.

Nečesa se moram oprijeti. Vidim, da to ni prostor za ljudi, ki ne zmorejo nositi lastne teže.

* V spomin na Senaya sem se odločila, da njegovega imena ne bom spremenila.

Na robu je. Calais ga je ubil, Evropa pa je opazovala. Nesmiselna smrt. Ena od mnogih nesmiselnih smrti na poti do domnevno boljšega življenja.

Ne zdržim več, želim se vdati. Si zatisniti ušesa. Se zakopati pod odejo. A glasovi so v moji glavi. Odvratno je, ampak smrt ene osebe, s katero sem bila povezana, povzroča večjo bolečino kot cela ladja neznancev, ki izginejo v Sredozemskem morju.

A preveč bolečine te ohromi. In ko v časopisu vedno znova prebiram o ljudeh, ki so se utopili na poti čez Sredozemsko morje, postanem jezna. Jeza pa me sili k akciji.

Ob misli na Senaya, mrtvega v vodi, se mi trga srce, pelje me nekam, kamor nisem želela. Sili me k temu, da zapustim Calais. Ker tega več ne prenesem.

To pa ni v redu. Če je prišlo tako daleč, sem nekoristna. Potem sem prijateljica, ki skrbi za svoje prijatelje_ice, deli njihovo trpljenje in izgublja fokus. Ki deluje iz osebnih vzgibov, ne političnih. Koliko prijateljic_ev lahko umre pred tvojimi očmi, preden znoriš?

Ne morem več delovati. Ne morem več zdržati. Ker me to postavlja v pozicijo nekoga, ki potrebuje zaščito. In oporo. In nekoga, ki bi me rešil_a. A če nekdo rešuje mene, potem nima časa za vse ostale probleme. To ni v redu.

Tega ne morem dopustiti, začenjam se skrivati. V mestu, na ulicah, v pristanišču. Na neobdelanih vrtovih in zapuščenih ležalnikih za plažo, ob kanalu.

Ko ne dežuje, sedim v parku, ko dežuje, hodim naokoli. Nič drugega.

Vse skupaj jemljem kot osebni neuspeh. Kot da mi je spodletelo. Pri realnosti. Pri Calaisu. Drugi so mi govorili o tem. Lahko se zgodi, paziti moraš, dolgo si že tukaj, za Calais zelo dolgo, mnogi izgorijo in se nikoli ne vrnejo.

Mislila sem, da bo šlo tako naprej, za vedno. Potem pa verjetno sploh več nisem razmišljala. Vsaj na koncu ne.

Po skoraj štirih mesecih in nizu dramatičnih dogodkov se zlomim. Ničesar več ne morem, ne spati, ne jesti, ne govoriti. Le hodim lahko. Hodim in strmim v čevlje. In jočem. Solze kar tečejo. Kot dež. Nепrestano.

VEN

Teško je zapustiti Calais.

Prijatelji_ce mi pri tem pomagajo. Calais iz ljudi naredi zapornice_ke, vzame jim življenje in ga nadomesti z drugim.

Vse je postavljeno na glavo. V tem, kar se je zdelo dobro, vidim toliko napak. Kot kaže tihotapke_ci zahtevajo več denarja, ker vedo, da se aktivistke_i borijo za varen prostor za ženske. Krasno.

Prijatelj pravi, da je **pot v pekel tlakovana z dobrimi nameni**. In humor je verjetno edina možnost, da se dvigneš nad to.

Toliko napačnega se skriva pod dobrimi nameni. Narejenih je toliko napak, a še vedno imaš občutek, da je narediti nekaj bolje kot narediti nič.

Vozimo se in vozimo in vozimo. Iz mesta, iz regije, iz države. Z vsako belo črto, ki na avtocesti izgine pod nami, izginja tudi občutek, da je bilo to, kar sem doživela, resnično. Sama sebi se zdim kot Nezemljanka.

Sprva podobe

V iskanju

Labirint

Dežele izvora

Begunski tokovi

Meje, fizične

Poti

Calais, le primer

Iluzija raja

Iskanje podob

LABIRINT

Podobe so tam. Iščejo. Iščejo odgovore. Iščejo povezave. Osrednje vprašanje je: Kaj narediti? Preprosto, le dve besedi.

Odgovor išče izgovore, zaplete se v raziskovanje, pravi: Počakaj malo. Zdi se mi, da vprašanje ve, da ne more dati zadovoljujočega odgovora. In da pot do tega nezadovoljujočega odgovora ne more biti lažja. Kot labirint je. Možnost, da več ne najdeš poti ven, je velika.

Poskušam se pomiriti. Branje pomaga. Okoli podob gradim besedila. Raziskujem, iščem podatke, polnim luknje. O evropski migracijski politiki, Frontexu, francoskih zakonih. O deželah izvora, migracijskih tokovih, številkah, azilnih zakonih.

Z informacijami je tako kot s podobami – izpljunem jih. Položim jih okoli naslikanih podob. Ropotajo mi po glavi kot vlak, ki je pozabil, kako se zavira.

DEŽELE IZVORA

Brati začnem o **Eritreji**. Za trenutek razmišljam o tem, da bi brala o vseh deželah, a se mi zdi to nemogoče. Čas, ki sem ga tam preživela in ljudje, ki so mi pripovedovali svoje zgodbe, so spodbuda. Le fragmentarno je lahko, vsaj sprva.

V Eritreji lahko ljudi za nedoločen čas prisilno pošljejo v vojaško službo. Tudi smešen sinonim za diktaturo najdem: enopartijska država. Torej, v Eritreji morajo vsi med 18 in 48 letom v vojsko. Domnevno za 18 mesecev, a če je potreba, lahko država 'zaprosi' za podaljšanje za nedoločen čas. In v Eritreji je vedno potreba.

Pretežno gre za zelo represivne delovne tabore, ki naj bi služili obnovi Eritreje.

Ljudje, ki to zavrnejo, so po poročanju Amnesty International preganjani, mučeni, poslani v prisilne delovne tabore, usmrčeni. Krivi naj bi bili 'izdaje domovine'. Govori se o rednih posilstvih v taborih. Pa tudi o preganjanju s strani države, kršenju človekovih pravic.

V mnogih evropskih državah zavrnitev vojaške službe ni zadosten razlog za takojšen sprejem begunk_cev.

Nekatere_i znajo zakone obračati po svoje. V resnici v diktaturi, kot je Eritreja, prisilna vojaška služba z veliko verjetnostjo pomeni mučenje, nasilje, pregon. To pa je razlog! Ustvari se ime, nova kategorija, na primer: zavračanje vojaške službe, in že jih lahko deportirajo, če posledic ni moč jasno dokazati.

V državi, ki ne pozna niti najmanjše svobode medijev, je zbiranje dokazov samomorilsko dejanje.

Poleg Eritrejk v Victor Hugoju živijo tudi ženske iz **Etiopije**. Ti dve državi sta bili 30 let v vojni. Uradna Etiopija Eritrejke_ce označuje za separatiste_ke. Eritreja pa pravi, da je šlo za vojno za samostojnost. Kakorkoli. 30 let vojne. Etiopija je ena najrevnejših držav na svetu. Lakota in suša določata družbeni in ekonomski položaj. Stopnja represije tam je visoka.

Berem, da niti vsaka druga oseba nima dostopa do čiste vode in da je skoraj 50 odstotkov ljudi podhranjenih. In da se je gozdno območja skrčilo na manj kot 2 odstotka, kar doprinaša k eroziji in naravnim katastrofam.

Sudan ima za sabo 22 let vojne. Izvedli so nacionalni vodstveni zbor za reševanje naroda; ta je skušal jug Sudana osvoboditi izpod upornic_kov. 22 let. Od 1983 do 2005.

Tudi po neodvisnosti juga Sudana se zločini nadaljujejo. Berem o genocidu, o oboroženih silah in milicah, ki ubijajo, posiljujejo, mučijo, požigajo, plenijo. OZN pravi, da je od vojaškega udara leta 1983 iz države zbežalo približno 3,5 milijona ljudi.

V **Siriji** že več kot štiri leta potekajo spopadi. Po ocenah je bilo tam okoli 160 000 smrtnih žrtev. Mirni protesti arabske pomladi so pripeljali do krvave državljanske vojne. Predsednik al Asad proti drugim, Hezbolah in mudžahedini, oborožena in politična opozicija.

BEGUNSKI TOKOVI

Ob Eritreji, Etiopiji, Sudanu in Siriji obstaja še preostali svet. In ta je kategoriziran. V številke in kvote in imena in dobre in slabe in tiste, ki potrebujejo pomoč in tiste, ki ne. Po UNHCR to izgleda tako:

Na svetu je 45 milijonov beguncev. Med razlogi za beg navajajo pregon, mučenje, posilstva, vojno, državljansko vojno, grožnjo smrtnih kazni, uničenje eksistencialne osnove, represijo in kršitev človekovih pravic. 80 do 85% odstotkov beguncev ostane v regiji, od koder prihajajo.

Od 45 milijonov tistih, ki so na begu, je leta 2012 v Evropi za azil zaprosilo 300,000 ljudi.

300,000!

45 milijonov!

To je 0.6 %.

Podoba v medijih pa je senzacionalna.

Množični tokovi beguncev!

Evropo bodo preplavili!

Preveč ljudi!

Kam z begunci?

Evropa bo prepolna!

Zaščititi se moramo!

Izgleda, da manipulacija deluje tako preprosto.

Lahko ob številki, kot je 0,6%, res govorimo o množičnih tokovih? Pravzaprav še 'tok' zveni pretirano.

V Evropski uniji živi pol milijarde ljudi. Preračunati to razmerje bi bilo preveč, si mislim.

A si seveda ne morem pomagati. Gre za, beri in piši, 0,0006%.

Najdem nov fragment. Neopazen diagram z rumenimi stolpci, organiziranimi po letih. Čez leto 2011 se razteza precej visok stolpec, pod katerim piše število 64 000. Zraven je leto 2012. Sumljivo nizek stolpec. Število: 15 000. Rumeni stolpci označujejo število prosilcev za azil v Nemčiji.

Te številke niso naključne. Kraljevi dvor je zaprl svoja vrata. Že dolgo nazaj.

MEJE, FIZIČNE

Evropa je zaprla dostop. Mnoge_i, ki pripotujejo, potrebujejo vizo. Za tiste, ki se za evropsko gospodarstvo ne zdijo koristni, ni viz. Zato morajo vstopati s ponarejenimi dokumenti. Ali pa poskusiti meje prečkati na skrivaj.

Medtem ko so v Nemčiji praznovali 25. obletnico padca berlinskega zidu, je Trdnjava Evropa zapirala svoje zunanje meje. Med drugim tudi s pomočjo Frontexa, agencije za upravljanje in operativno sodelovanje na zunanjih mejah držav članic Evropske unije.

Frontex izvaja »vojaške obrambne ukrepe proti beguncem«. Besedno zvezo 'obrambni ukrep' poznam le v povezavi z izstrelki in drugimi smrtnimi grožnjami s strani oboroženih sil.

Pristojnost Frontexa je opredeljena kot »sodelovanje na zunanjih mejah držav članic EU«. Ustanovljen je bil leta 2004. Izbira besed je ponovno čudna: »Frontex pomaga pri varovanju meja, aktivnosti pa izvaja tudi izven meja EU, na primer v obliki veliki begunskih taborov v Libiji in izobraževanja tamkajšnjega varnostnega osebja. Sodeluje z Europolom in podpira varnostne sile držav nečlanic.«

Aktivnosti Frontexa naj bi podpirale države pri izobraževanju osebja, izvajanju analiz tveganja ter razvoju in nadzoru sistemov. Omenjeno je nadzorovanje, kot tudi organizacija skupnih procesov repatriacije. Nepropustno zaprtje vseh dostopov.

Njihove misije imajo zagonetna imena, na primer *Pozejdon* za vzhodni Mediteran, ali pa *Amazon* za nadzor letališč, *Hermes* na Lampedusi, *Aspida* in *Zevs* v Grčiji. *Nautilus* je ime za akcijo zaš-

čite Mediterana med severno Afriko, Malto in južno Italijo. *Hera* je operacija na Kanarskih otokih in obali zahodne Afrike.

Za izmenjavo podatkov Frontex uporablja Eurosur, sistem za nadzor »problematičnih človeških tokov«. Njegov cilj je »zgodnje odkrivanje premikov beguncev in organizacij, ki pomagajo pri nelegalnih vstopih v države članice EU«. Dosega ga z droni, izvidniškimi napravami, offshore senzorji in satelitskimi sistemi za iskanje. Eurosurjev proračun znaša 244 milijonov evrov.

Spet številke. 244 milijonov evrov. 300 000 beguncev. 0,6%. Izplača se. Nekaj bi rada razbila.

POTI

A kljub vsemu prihajajo.

Obstaja pet možnosti prečkanja evropskih mej (čeprav jih v resnici ni) in tri ne-možnosti.

Prva možnost: Gibraltarska ožina. Od Maroka do španske celine. 14 (!) kilometrov ločuje Afriko od Evrope. A pot je zaprta oz. skoraj popolnoma zaprta. Frontex je v patrolji, Španija pa ladje sili, da se obrnejo.

Druga: španski enklavi Ceuta in Melilla, prav tako v Maroku. Dve trdnjavi, ograje in zidovi in varnostne kamere, vojska, policija, nabito orožje. Komur uspe priti preko ograje, ne da bi ga ustrelili ali aretirali in vrgli nazaj ven, je v Španiji.

Tretja: Kanarski otoki, španska otoška kolonija. Nekateri se iz Senegala z ladjami odpravijo čez Atlantik v smeri Kanarskih otokov, še posebej odkar prehod čez Gibraltarsko ožino več ni mogoč. Od Senegala do otoka Tenerife je 29 km, nevarnost utopitve je torej dvakrat večja kot pri prvi možnosti.

Četrta: iz Libije ali Tunizije čez Sredozemlje do italijanske Lampeduse. Tunizija – Lampedusa: 150 km. Libija – Lampedusa: 300 km! Ali pa do Malte, tudi tam je lepo.

Peta: po kopnem v Turčijo, od tam pa v Grčijo. Preko Sirije ali Iraka je Evropo moč doseči tudi po kopenski poti. Bolje rečeno: bi bilo mogoče, če ne bi bilo ogromnega vojaškega in policijskega aparata, ki ljudem preprečuje, da bi dosegli Evropo.

Pravzaprav obstaja še veliko drugih poti. Oziroma – lahko bi obstajale. A z vsakim evrom, investiranim v »vojaške obrambne ukrepe proti beguncem« se možnost doseganja Evrope manjša, nevarnost smrti na poti pa večja: Pozejdon, Hermes, Aspida, Zevs, Nautilus in Hera. To nas pripelje do prve ne-možnosti.

Prva ne-možnost: Smrt. Da, smrt.

Mrtvi v Sredozemlju so postali vsakdanja stvar. Grčija na svoje vstopne točke preprosto nastavi mine. Nekateri se zadušijo v ladijskih zabojnikih. Načini umiranja na evropskih mejah so... recimo temu raznoliki. Ocene se razlikujejo. Le en primer: španska Guardia Civil ocenjuje, da je med 1. januarjem 2006 in 21. avgustom 2007 na morski poti od Afrike do Kanarskih otokov umrlo vsaj 1260 ljudi. Naj spomnim, pot je dolga 29 km, ne 150.

Vsi vemo: na evropskih mejah ljudje umirajo. Dnevno. Zdaj! A v resnici nas ne zanima. Le, ko se na stotine begunk_cev utopi istočasno, ustvarijo za nekaj minut dovolj drame, da pridejo na televizijo.

Druga ne-možnost: Zavračanje na meji

»Cilj misije mejnega nadzora je s pomočjo različnih evropskih patroljnih čolnov in izvidniških letal preprečiti, da bi čolni z begunci odrinili z afriške, še posebej senegalske obale, kjer se pot začne za približno polovico vseh transportov beguncev.«

V tehnokratskem žargonu Frontexa se ta smrtno nevarni postopek imenuje 'preusmeritev'. Kako točno ta 'preusmeritev' poteka, javnost nikoli ne izve, saj Frontex ne daje nobenih pomenljivih poročil. Samo v letu 2008 je vsaj 6000 begunk_cev postalo žrtev teh pomorskih operacij. Pod španskim vodstvom jih organizacije Frontexa pošljejo nazaj v Zahodno Afriko, kot da so tovar.

»Sodelavci Evropske mejne agencije naj bi bili v **prihodnje** dolžni reševati begunce, ki se na morju znajdejo v stiski. [...] Uredba je namenjena predvsem preprečevanju t.i. push-back akcij na odprtem morju – torej akcij, ko pogosto popolnoma natrpane ladje z begunci prisilijo, da se obrnejo nazaj v smer Afrike ali Turčije.«

Vau. Leta 2013 je Evropa tako daleč, da kapitane, ki v Sredozemlju rešujejo utapljajoče ljudi, več ne pošilja v zapor. Impresivno, kako dobro to deluje.

Ne-možnost št. 2 lahko vodi do ne-možnosti št. 1.

Tretja ne-možnost: Taborišča za mučenje. Nekje, a definitivno ne v Evropi.

Marsikaj storimo, da Evropa za nepovabljene goste ostane samo sanje, da obupajo na pol poti, najbolje še zunaj meja EU. Tiste, ki ne odnehajo prostovoljno, lahko npr. pridržimo v velikem »begunskem taborišču v regiji izvora«. In tam morajo ostati. Tako rekoč preventivno. Kaj sem prej prebrala? »Frontex pomaga pri varovanju meja, aktivnosti pa izvaja tudi izven meja EU, na primer v obliki veliki begunskih taborov v Libiji in izobraževanja tamkajšnjega varnostnega osebja. Sodeluje z Europolom in podpira varnostne sile držav nečlanic.«

Temu se reče 'razvojno sodelovanje'.

In še na nekaj se spomnim; v statistikah piše: »od 45 milijonov beguncev jih 80-85% ostane v regiji izvora«.

CALAIS, LE PRIMER

Najdem članek, ki Calais označuje kot mesto, ki je zadnjih 15 let žarišče nedokumentiranih migracij v Evropi. To se je začelo v 90-ih, z razpadom Jugoslavije. 24 let časa, da bi našli rešitev...

Calais je postal neuradna tranzicijska točka. To pa ni dobro. Ne za Francijo, ne za Veliko Britanijo. Kajti stalni pretok ljudi je že obstajal.

Velika Britanija in Francija sta sklenili sporazum, našli sta rešitev: Francija neha »pomagati« ljudem v tranzitu, Velika Britanija pa zaostri svoje azilne zakone. Sarkozy je to rešitev imenoval francoska politika ničelne tolerance in zaprl sprejemni tabor Rdečega križa v Sangattu. Takrat se je v taboru, ki je bil zgrajen za 200 ljudi, nahajalo 1800 ljudi.

V Calaisu od takrat več ni bilo uradnega sprejemnega tabora.

Na žalost pa je Calais le en od mnogih takih primerov. Okoliščine v drugih državah in v drugih begunskih taborih opazovalci človekovih pravic pogosto označujejo kot katastrofalne.

Nekatere evropske države so, na primer, nehale deportirati v Grčijo, saj je situacija tam nesprejemljiva. Enako je z Italijo. Prenatpanost v taborih navajajo skoraj povsod – v Grčiji, Italiji, španskih enklavah. Mnoge_i, še posebej v južnoevropskih prestolnicah, so najmanj brezdomke_ci.

V Grčiji poleg rasističnih napadov opisujejo tudi, kako 40 ljudi biva na 20 kvadratnih metrih; v Italiji govorijo o »nečloveškem« ravnanju. V barakarskem taboru na Lampedusi realnost tri- do petkrat presega kapacitete in tako bo, dokler ga ne bodo zato zaprli.

V tem kontekstu prvič naletim na besedno zvezo '**strategija siromašenja**', ko je govora o tisočih brezdomkah_cih v velikih italijanskih mestih, kjer ljudje živijo v ruševinah in šotorskih naseljih. V Italiji so sprejemni tabori na voljo šest mesecev, potem pa so ljudje prepuščeni sami sebi, sovraštvu in represiji.

Število teh, ki so upravičeni do nastanitve, večkrat presega razpoložljive možnosti. Te_i pa, ki niso upravičene_i – naj jim bog pomaga, katerikoli že. Tudi španske enklave so prepolne. Poleg tega pa tam na ljudi še streljajo. Najbrž kakšno varnostno osebje, ki ga je usposobil Frontex.

ILUZIJA RAJA

Sanje o Evropi. Za mnoge se razblinijo, a ostajajo edino domnevno upanje. Ljudi lahko zadržujejo v najbolj negotovih razmerah, v Evropi ali izven nje, pa pogosto ne morejo nehati verjeti v svoje sanje. Tako daleč so prišli, večinoma imajo za sabo zelo dolgo in nevarno pot.

Nekatere_i so prišli čez puščave, druge_i so leta in leta tičale_i v kakih sprejemnih centrih ali begunskih taborih, v Libiji, Sudanu ali Grčiji, v deportacijskih centrih, kot brezdomke_ci v italijanskih mestih, v maroških gozdovih za NATO-vo bodečo žico, potovale_i so z ladjami in peš, posiljene_i so bile_i in kriminalizirane_i, mafiji so plačale_i nepredstavljive vsote denarja.

Situacija je brezizhodna, tako brezizhodna, da jim ostajajo le še sanje in iluzije. V Evropi večino od njih čaka enako negotovo življenje, četudi so pričakovale_i, da bo boljše. Raj. Grad v oblakih.

Evropa ljudem milostno ponudi raj, potem ko smo jih zadrževale_i v absolutno travmatičnih okoliščinah ter jim iskanje zaščite in koriščenje njihovih pravic otežile_i, kolikor se le da, z njimi ravnale_i represivno, kot z drugorazrednimi državljani_kami, brez obzira na huma(nitar)nost, ko smo izkoristili vse razpoložljive možnosti, da bi jih zadržale_i, poslale_i nazaj ali jih izčrpale_i s pomočjo strategije siromašenja. Če so še vedno tu in so še živi, poskusimo z deportacijo. In če še to ne deluje, no, potem je naslednja postaja raj.

Nemška verzija raja pomeni toleriranje, ne pa tudi delovnega dovoljenja. Živiš lahko v t.i. azilnem domu in zapravljaš čas, dokler ti ne prinesemo kosa papirja, na katerem piše nekaj pomembnega.

Če ali kdaj bomo to storile_i, ti ne povemo.

Da tem, ki so prišli v raj, ne dovolimo opravljati dobro plačanih del, ampak jih, čisto samoumevno in brez vprašanj, pahnemo na samo dno izkoriščevalske mašinerije, jih plačamo tako mizerno, da se niti preživljati ne morejo - vse to se zdi normalno.

In rojeno je sodobno suženjstvo. Ljudi silimo v neformalni sektor, da lahko potem kričimo: »Saj sem rekla_el, same_i kriminalke_ci so!« ter »Če že moraš biti tu, mi vsaj ne hodi preblizu!« in vihamo nosove.

Da so ti ljudje edino upanje svojih družin in da morajo ponavadi podpirati še druge, za to nam je čisto vseeno.

Kako se torej soočiti s temi dejstvi? To je vendar nemogoče. Skoraj tako absurdno je kot vračanje nazaj. Tisoče kilometrov. Čez meje in morja in ladje in puščave? Seveda.

Iz tega izhaja zame povsem logična nuja po upor. Saj ne ostane nič drugega. Ko povežem to, kar vidim in to, kar berem, ko vedno znova gledam popolnoma nečloveško ravnanje, ki me sprva šokira, kasneje pa napolni z grenkobo, ni druge možnosti.

Ne želim več razpravljati. Zakone moram kršiti. Tudi jaz bom kriminalizirana, ker ne morem podpirati stvari, ki zaničujejo človeško življenje, a so OK, ker so samooklicane_i pomembnice_eži tako rekle_i. Kot da zločin ni več zločin, ker imajo neke_i idiotke_i preveč moči.

Želim si, da bi prekleta zaspana evropska civilna družba – če že ne zaradi morale ali vesti, pa vsaj iz zadrege ali sramu - nehala to samo opazovati.

Uničila bi rada iluzije ljudi, a brez da jim vzamem še upanje. To je mogoče le z akcijo. Rada bi zabrisala meje med priznanimi in nepriznanimi aktivisti_kami, kakorkoli se že imenujejo: begunk_e_ci, ljudje brez papirjev, migrantke_i. In še enkrat opazim, kako tudi sama kategoriziram, delim, cementiram linije. Preklete, ni lahko...

OK, drugi poskus: Želim si kolektivni upor, zaničevanje avtoritet, ki vse zajebejo. Celo preklete torto hočem.

Podobe v iskanju

Vprašanja

Zastor pade, vsa vprašanja pa so odprta

Podobe iščejo vprašanja

Besede, ponovno

Travma, ž.

Stanje, s.

Privilegij, m.

Aktivizem, m.

Smrt, ž.

Seksizem, m.

Kaos, m.

Konec inventarja

ZASTOR PADE, VSA VPRAŠANJA PA SO ODPRTA

Imamo podobe in besedilo. Vprašanje **kaj nam je narediti?** je prepleteno z izrekanjem tistih stvari, ki nimajo odgovorov in ne rešitev. Ki so samo stvari, ki so pač tam.

Če vprašanja že obstajajo, so to vprašanja o težavah. Vprašanja o rešitvah so še zmeraj preveč strah vzbujajoča. Ne najdem recepta za pristop, ki je usmerjen k rešitvam.

Morda imam samo nepopoln inventar. Ki izpostavlja, a ne ponuja odgovorov. Saj je samo seznam, ki pleše pred kupom obupanih vprašajev, ki se nenehno vrtijo okoli samih sebe.

Morda se podobe trudijo pojasniti se s tem, da iščejo odklone od znanega. In morda moramo vse vreči stran in začeti ponovno, sprejeti dejstvo, da star način ne deluje.

Tako je, kot da bi spakiral vso svoje orodje in se odpravil na pot, nato pa ob prihodu na cilj odkril, da nobeno orodje ne ustreza. Da je bila celotna priprava zaman. Da je tvoje edino spoznanje to, da vsa teorija v praksi odpove. Brez orientacije je izgubljena v svetu.

V preteklosti sem veliko uporabljala teoretična orodja. Poskušala sem se osvoboditi lastne preteklosti. Pobegniti, razviti radikalne ideje, nositi posledice.

V elitnem mehurčku, v katerem se počutim domače, jih lahko prevedem v prakso. Iluzija je, da je ta orodja mogoče uporabiti, da na njih lahko zasnuješ aktivnosti in začneš spreminjati trenutno situacijo. Prefigurativno sranje.

Calais odraža družbeno resničnost najbolj raznolikih skupnosti in ozadji. S tem odraža tudi del neznanih resničnosti. Zatiranih resničnosti. Kar je zame normalno, norma, naravno, nič več ne šteje. Kakor da zakoni narave delujejo drugače. Privlačnost do stvari, do katerih privlačnosti ne bi smelo biti. Solidarnost tam, kjer ni ničesar za deliti. Naših orodij niti ne moremo narediti uporabnih. Čas in okoliščine in mesto nam to preprečujejo.

Zato jih ne.

Ne orodij in idej proti hierarhiji, za nehierarhičen način skupnega življenja.

Ne tistih proti kapitalizmu v svoji najbolj neomejeni obliki.

Ne tistih proti mejam, kot jih razumejo ti, ki živijo znotraj njih.

Ne feminističnih idealov, ne zahtev za prostore brez seksizma.

Ne ideje, da dobrotelost podpira izkoriščanje in pomaga državi, da prelaga svoje pomanjkljivosti na naivno civilno družbo.

Ne časa, ki je potreben, da razvijemo zadeve, ne tako imenovane pravice, ne dialoga.

A na koncu tega nizanja negacij mora stati vendar. In ampak. Zato podobe iščejo vprašanja. Vprašanje ni samo 'kaj'; spotakne se ob še večji 'kako' in se oblikuje v: 'Kakor ravnati?'

Osebno je. Če bi naj cilj bil narediti Calais trajen, si morajo posameznice_ki, ki pridejo, same_i poiskati odgovore na vsa vprašanja, na katere odgovorov niti ni. In se potem odločiti.

Veliko jih odide in se nikoli več ne vrne. Nekatere_i odidejo in se vrnejo. Odidejo ponovno. Škatla z orodjem ostane neodprta. Redke_i ostanejo. Kaj pa jaz?

BESEDE, PONOVRNO

Listam po slovarju, motrim besede. Iščem metodo. Začetek. Besede so orientacija in gradijo mostove do podob.

Odločim se za tematske skupine, zabrisane in neločljive so druga od druge. Prekrivajo se, so hkrati utemeljitve in fenomeni, ali pa so posledice ali vzroki, ali kaj povsem drugega.

So jasno definirane. V slovarju. Definicije peljejo k asociacijam, kažejo zorne kote. Nikoli popolne, seveda. A pokažejo več kot samo besede, mojemu umu dajo na voljo več vrat, morda več poti iz labirinta. Ni verjetno, da bodo kaj sklenile v celoti, kvečjemu povečale število delčkov. Calais, Calais.

Ampak gre za metodo. Metodo pri iskanju odgovorov na vprašanja. Vprašanja, kako se spoprijeti s problemi. Ti so ovire, moteči elementi.

Moja analiza je kujava in osebna. Zdi se mi komplicirana. Je pa seveda nujna, če želim preudarno nadaljevati. Pomeni tudi, da se moram soočiti s svojimi izkušnjami in odkritim vprašanjem: Ali lahko to prenesem? In če, kako?

In nekako besede same določijo pot naprej, moje možgane vodijo v skladu s prioriteta in možnostmi. Dovolj odkrite morajo biti, da priznajo, da je potrebno med potjo veliko pretrpeti.

Odgovori odražajo sam Calais. Za nekatera vprašanja obstajajo, za nekatera pa je vse, kar lahko rečeš: Nimam pojma. Nekateri so občutki, nekateri pravijo zgolj: Pozabi. In spet drugi niso prioriteta. So pa tudi takšni, kjer je že samo vprašanje odgovor.

Travma, ž. 1. rana ali telesna poškodba, nastala zaradi zunanjih vzrokov MED. 2. duševni pretres od kakem hudem doživetju PSIH. , MED.

V Calaisu si z lahkoto travmatiziran_a, pa naj zveni še tako cinično.

Travma za vse.

Prvi problem je neobstoječa oziroma zelo vprašljiva infrastruktura. Pičle (oziroma ponovno, neobstoječe) možnosti za počitek, omejen dostop do sanitarij, neredni obroki, pomanjkanje spanja, preveč nalog za premalo ljudi. Osnovna situacija je negotova.

Že od začetka naletiš na samo situacijo, brez priprav. Tisto večno. Dogodki, ki jih prinaša s sabo, pogosto onemogočajo, da bi stopil_a korak nazaj, dokler ni tvoj nivo stresa nevarno povišan.

In da se meje prenašajo do ljudi. Da jih bo nepredvidljivost tistega, kar sledi, vrgla v situacije, katerih učinek bo v polni meri viden šele za nazaj. Tudi to.

Potem je tu še vse tisto, kar je bilo prej: razumeti moraš, da je 'potovanje' v Evropo, kaj šele situacije v deželah, iz katerih prihajajo t.i. ljudje brez papirjev, ekstremno travmatično. Na poti do boljšega življenja nimajo nikakršne pomoči, ki bi jim omogočala soočati se z njihovimi izkušnjami in usodo, ki si je pogosto niti ne znamo predstavljati.

In potem sem tukaj jaz. Ponovno. Velika nevarnost obstaja, da v odnosu do usod drugih samo_ega sebe relativiziraš. Težko je reči »ne zmorem več, ker je tako negotovo, kaotično, represivno, karkoli«, če so ljudje, ki sedijo ob tebi, bile_i otroške_i vojaki_nje, preživele_i pet let v zaporu v Grčiji, bile_i priče državljanskim

vojnam, izgubile_i družine, bile_i posiljene_i, živele_i v konstantni grozi pred policijo, katerih prijatelji_ce so utonile_i. Seznam je dolg.

Moje osebno stanje se v teh okoliščinah pogosto zdi manj pomembno, kar vodi do tega, da se ženem preko svojih meja.

Ampak travma je še zmeraj travma. Če bi lahko prenehale_i s klasificiranjem ljudi glede na to, kdo naj bi bil travmatiziran in kdaj, ali prenehale_i spraševati, ali si nekdo v nekem trenutku lahko privošči biti travmatiziran_a, bi že veliko dosegle_i.

Gre za razgaljanje občutkov, ki jih je potrebno predelati in ne za ohranjanje fasade. In jaz, oseba iz raja, živim v drugi realnosti. Jaz se tako rekoč sprijaznim s travmo, predvsem zaradi zgodb mojih prijateljic_ev. Pasivno me travmatizirajo. Zato sem tudi tukaj.

Ker čutim, da je stanje tako nečloveško in tako krivično, da me sili k delovanju. Tako čutim. In zato je v redu, lahko si privoščim, da se vsake toliko časa sesujem, da si dam duška, da sprejemem pomoč, da se pogovorim z ljudmi, ki jim zaupam in ki imajo podobne izkušnje. Ali da pišem. Zame odgovor na to vprašanje leži v vprašanju samem. Kako se soočati s travmo? Soočati se. Zavestno.

Stanje, s. 1. kar je v kakem času določeno z dejstvi... **2.** kar nastopi pri kom kot posledica določenega duševnega ali telesnega dogajanja

Na seznam napišem besedo 'stanje'. Všeč mi je njena definicija. Gre za stanje nekoga v točno določenem trenutku. Oseba je v nekem stanju. V Calaisu je to stanje pogosto 'prehodno'. V najboljšem primeru.

To stanje določa ritem časa in način, kako bo nekdo deloval, tako v velikem kot majhnem obsegu. Narekuje realizacijo aktivnosti.

Pomembno je, da se opomnim, da so za ljudi v Calaisu in na drugih tranzitnih točkah dnevi manj pomembni kot noči; tukaj so zato, da poskusijo priti do Anglije. Nič ni usmerjeno proti jutru. Zjutraj bomo v Angliji. Posledično je vsakršna izboljšava njihovega stanja tukaj, te začasne situacije, relativno nepredstavljiva, ni prioriteta.

Zame je bilo to eno najpomembnejših spoznanj, ki je zmanjšalo moj nivo frustracije in podaljšalo obdobje, ko sem ostala tukaj. Vse aktivnosti, ki vključujejo 'jutri', so težavne. Lažje je živeti iz dneva v dan. Iz trenutka v trenutek.

Oseba je v nekem stanju. V določenem času, v določenem trenutku.

Ali lahko trenutek traja pet mesecev?

Ali je to lahko normalno stanje stvari več let?

To 'trenutno stanje' pretvori v 'stalno stanje'.

Kako se soočiti s stanjem stvari? Opomnim se: Calais je samo en dan. Znova in znova...

Privilegij, m. posebna pravica, ugodnost, ki omogoča določenemu družbenemu sloju, skupini ljudi ali posamezniku poseben, boljši položaj

Še eno večno vprašanje je vprašanje privilegija. Prostovoljnega stanja prisostvovati situaciji, ki ji drugi ne morejo ubežati.

Težko je najti način spoprijemanja s tem, saj so vsakdanje navade podvržene privilegijem, vprašanje odrekovanja se tem privilegijem pa pomeni tudi, da se je treba z njimi osebno soočiti. Ali to pomeni samoodpovedovanje? Kdo sem jaz brez teh privilegijev? Kaj ostane, ko jih več ni?

Ob soočanju s privilegiji nastane cela paleta negativnih občutkov. Odgovornost zaradi občutka krivde, recimo.

Meni je zelo pomagalo, da sem se z njimi neposredno soočila in si skušala krivdo zaradi tega, da jih sploh imam, izbiti iz glave. Razumeti in utemeljiti svoja dejanja ob zavedanju teh privilegijev. Ukvarjanje z njimi, njihovo preizpraševanje bistveno doprinaša k temu.

V praksi pa več ne gre le za to, da jaz privilegije imam, temveč tudi za to, da jih moje_i prijatelji_ce nimajo. Ko se ljudi kriminalizira, je treba vse na novo organizirati. Praktični odgovor je preprost: olajšati dostop. Istočasno pa je ta odgovor tudi preveč enostaven.

Upoštevati je treba, da vsi privilegiji niso enaki. Nekateri so očitni, recimo, da prihajaš iz ene najbogatejših držav na svetu, da ti je omogočena dobra izobrazba, način, kako ljudje ravna s tabo, če barva tvoje polti ustreza kategoriji 'bela', itn.

Obstajajo pa tudi takšni, ki so zabrisani, skriti, a so temelji tega, kaj mislimo, kako mislimo, kako tvorimo predpostavke in se soočamo s stvarmi, govorimo in čutimo – vsi nezavedni procesi.

Olajšati dostop. Ampak kako? Zakaj jaz? Odgovora ni. Ne še. Da bi našla odgovor, bi moralo biti vse zavedno in transparentno. A ni tako.

Tukaj morda lahko pomaga naslednji del definicije: posebne pravice, ugodnost. To se mi zdi primerno. In dobra točka za vstop. Posebne pravice, ugodnosti – to ima grenak priokus. Zdi se mi, da se mnogim ljudem beseda 'privilegij' zdi preveč pompozna. To opazim pri številnih pogovorih, ko se ljudem roka avtomatsko dvigne, da bi lahko zamahnili z njo. Kako se lahko znebim posebnih pravic? Jih razglasim za neveljavne? In kje ustvarim nove? Calais, Calais.

Ostalo ima opraviti s pravicami. Posebne pravice, prednostne pravice, pravice, pridržane za določene skupine. To je seveda neumnost, te pravice si je na neki točki nekdo preprosto vzel in privilegiji so grenka posledica tega. To je tako, kot da imaš na rokah tujo kri, ki je ne moreš sprati.

Kako ravnati s privilegiji? Pojma nimam. Na vrečki mojega Yogi čaja piše: Stvari moraš sprejeti, da jih lahko izpustiš.

Aktivizem, m. aktivnost; dejaven odnos do česa; ustvarjalna dejavnost; dejansko poseganje v dogajanje

Dejaven odnos do česa? Dejansko poseganje v dogajanje? Ali zgolj reagiranje na nekaj že pomeni dejaven odnos? Ali vse, kar narediš zato, ker čutiš, da nekaj, karkoli že, pač moraš storiti, šteje za aktivizem? Ali pa morajo biti za to aktivnosti ciljno usmerjene?

Inventar pravi: Problem obstaja in aktivna moram biti. Želim prevzeti odgovornost. A to je tudi vse, kar pravi, saj gre le za inventar. Zdaj poje in pleše pred temi ogromnimi vprašaji, ki še vedno izgledajo obupano.

V Calaisu aktivnosti ne zmanjka. Oskrbovanje ran, izmene pri vratih, pogovori, iskanje hrane, razdeljevanje hrane, popravilo najrazličnejših stvari, tiskanje letakov, organiziranje, obiskovanje bolnišnice, policija, delitev hrane, fašistke_i, hiše, šotori in spalne vreče, fotografiranje, iskanje, telefon, ljudje, glasovi, jeziki, tu in tam celo kak 'mi'... in vse to ves čas.

V Calaisu je vedno kaj za postoriti. Dejansko poseganje v dogajanje se zgodi. Kajti 'nujno' vodi v nujo.

Na splošno se za opis marsičesa od tega, kar sem v Calaisu počela, uporablja – četudi ob tem v zadregi strmim v tla – beseda 'dobrodelnost'. Ali pa 'socialno delo'. To mi v ustih pušča neprijeten okus. Pogoltnem. Okus ostaja.

Zase menim, da nisem reformistka. Verjamem v radikalnost, v besedo radikalno in to, kar izvorno pomeni – iti do korenin. Nihče mi ne rabi razlagati, da zaradi kuhanja čaja, oskrbe z obliži in občasnega pripora ta meja ne bo nehala obstajati. In to je problem. Tudi to.

Opazujem se pri opravljanju stvari, ki nimajo z mojo politično motivacijo popolnoma nič, npr. kupujem sladkor ali ljudem odrekam vstop v hišo za ženske. V mislih ob tem le obupano dvignem roke in se vprašam: Kaj hudiča pravzaprav delam tukaj?

Te besede pri definiciji manjkajo: potreba, notranja prisila, nuja po ukrepanju. Dobro, da vsaj v definiciji manjkajo. Kajti v Calaisu se zdi, da so vgravirane v besedo aktivizem. Robovi se ostrijo. Podobe postajajo jasnejše.

Ciljno usmerjeno delovanje... Problematično.

Cilj.

Cilj?

Podpirati, spremeniti, uničiti, preživeti?

V kakšnem razmerju sta potreba po ukrepanju in ciljno umerjena dejavnost? Kje se izključujeta, kje si nasprotujeta? Zavestno in podzavedno? Ali ta nuja, potreba po ukrepanju vzdržuje in ohranja situacijo, ker jo je zaradi nje lažje preživeti? Calais, Calais – vedno znova.

Ciljno usmerjeno delovanje zahteva širše zastavljene politične akcije. To pa zahteva prostor in čas. Za ciljno usmerjeno delovanje je Calais že preveč dobrega.

Gre za ideološko tvegano stvar. Potencialno travmo.

Kaj naj rečem? Kakšen je odgovor na vprašanje »Kaj storiti?« Mor-da: Situacija 'Calais' je vsepovsod. Na žalost. Na srečo.

Seksizem, m. zapostavljanje pripadnikov nasprotnega spola, navadno žensk

Če je v skupini 90% moških in 10% žensk bo precej težko, verjetno vsepovsod. Pogosto. Kvota v Calaisu je... recimo, da ni najboljša. Še 10% je pretirana ocena.

Glede tega imam srečo. Sem t.i. 'hibridni otrok'. Dobro integriran. V preteklosti sem pogosto mislila, da zaradi svojega ozadja nikoli ne bom mogla hoditi po tej ozki poti med emancipatornimi feminističnimi boji in tradicijo.

Pogosto sem se spraševala, kako bi temu delu svoje družine razložila feminizem. Potrebo po varnih prostorih in s tem povezana vprašanja. V praksi mi je pogosto spodletelo. In vedno redkeje sem hodila na obisk. Ko pa sem bila tam, sem se podrejala.

Ogledam si definicijo: »zapostavljanje pripadnikov nasprotnega spola«. Nasprotnega spola? Ali obstajata samo dva? Kaže, da je moj slovar, vsaj na tej točki, zastarel.

Zapostavljanje. Navadno žensk.

Situacija v Calaisu je seksistična. Posredno in neposredno. Ves čas. Pogledi in besede, prisotnost in geste. V vseh možnih situacijah. Utrjujejo jo najrazličnejši ljudje in skupine, pa naj bo to policija, fašistke_i, ali pa naše_i prijateljice_i, ljudje s papirji ali brez njih.

Odgovor na vprašanje, kaj storiti, zame ni vedno odgovor. Pogosto se žal ne glasi: 'Nekaj narediti'. Pogosteje je: 'Bolj malo storiti. Pogledati vstran'. Če je odgovor na vprašanje, kaj storiti glede seksizma, res zaželen, lahko žal ponudim le tega: 'Nesprejemljiv je. Skoraj vedno, skoraj povsod.'

Osupla sem, kajti odgovor se nadaljuje. Glasi se tudi: 'Potlačiti, tolerirati veliko tega, kar je nemogoče nadzirati.' Na fronti v Calaisu se je bilo že toliko bitk. V meni se dvigne opravičujoč, obrambni 'Še ta?' Boj proti seksizmu se mi v Calaisu zdi prevelik zalogaj. Ponovno.

Če bi resnično iskala odgovor na to vprašanje in bila pri tem popolnoma odkrita do sebe, bi se verjetno glasil tako: S Calaisom je konec. Tega ne zmorem. Boj proti seksizmu bi bil preveč. Ta vztrajni neprekinjeni vseprisotni seksizem, ki me kot samozavestno žensko nenehno prizadeva. Še eno stalno stanje.

Bijem pa bitko proti mejam, tistim fizičnim. Sem v nevarnosti, da zavijem na napačno pot, če priznam, da je stanje seksistično? Ravno zato ker vem, da je to bitko treba biti, vedno in vsepovsod, da se ne bo nič spremenilo, dokler bo ta patriarhalni, seksistični konstrukt realnosti še živ? Labirint se odpira. Gledam vstran.

Tako je, kot pri moji družini. Teti pomagam v kuhinji in strežem čaj, ker slutim, da diskusija ne bo nič prinesla.

Tudi v Calaisu strežem čaj. Zaradi ljubega miru. Zaradi prioritete. Grozno. Ta odgovor je sramoten.

Smrt, ž. prenehanje življenja, življenjskih procesov; stanje, ko prenehajo življenjski procesi; konec življenja

Ljudje v Calaisu umirajo. Drži, da meja ubija. Nesmiselno ubija.

To je dejstvo, dogajalo se je v preteklosti, dogaja se zdaj in še dalje se bo. Dokler meja obstaja, jo bodo ljudje skušali prečkati. In pri tem se dogajajo nesreče. Tako se z drugimi besedami reče umoru – nesreča. Nekateri so dovolj obupani, da poskušajo plavati. Nekateri se izgubijo in končajo na napačnem parkirišču. In nekatere mrtve najdejo v vodi.

Smrt je del življenja in s tem se moramo soočiti. Pri meni sproža občutke, kot so žalost, bolečina, šok. V Calaisu pa tudi jezo, obup, sovražstvo.

Paleta močnih negativnih čustev.

Preden so Senaya našli mrtvega v vodi, sem veliko slišala o nesrečah. Samo tisti teden, ko smo ga našli v kanalu, so v Calaisu umrli 4 ljudje.

To je realnost. Zdelo se mi je, da soočanje z nesmiselno smrtjo predstavlja mračno mejo tega, kar še lahko prenesem. Odgovorni sedijo v kakih velikih pisarnah, zvečer izklopijo svoje računalnike in se odpeljejo domov, verjetno niti ne razmišljajo o tem, ne počutijo se krive.

Tukaj pa so cele skupnosti travmatizirane, izgubljajo prijatelje_ice. Evropa mori.

Občutke, ki prihajajo na površje, poskušam urediti, poiskati nekaj negativnih in jih postaviti pred druge. Bolečino, žalost in obup skušam zatreti, jezi pa pustiti v ospredje. Oziroma, poskušala sem.

Kako se soočiti s smrtjo? To pa je malce preveliko vprašanje. Saj se jaz ne soočam z njo, smrt se sooča z mano. Solze prihajajo. Podoba se sesuje.

Kaos, m. fig. velika, popolna zmeda, zmešnjava, nered

Nered. Odsotnost reda. Zmešnjava. Kako ravnati v popolni zmedici?

Kako ravnati ob tem: izmena na vratih - glasno - črepinje - policija - incidenti - prepiri - otroci - nogomet - tok-tok: Can I charge my phone? - Božič - hiše - glasovi - ljudje - nenehno - budna - tok-tok: They arrested ... people ... because of ... - Sauvons Calais - novi prišleki - piščanček - tok-tok: I need... - verige za kolesa - pripor - voda - delavnice - prekinitev - tok-tok: Can you register my French SIM card? - telefon - umazanija - tok-tok: I need a tent - spalne vreče - kje je telefon? - potrebujemo avto - kdo pride zdaj? - tok-tok: I need Western Union - bolnišnica - izselitev - sestanek - tok-tok: I am sick - novice - sestanek - tok-tok: fašistke_i v džungli! Vsi! Zdaj! - briefing - sestanek - še en briefing - Salam - tok-tok: I am looking for... can you tell her to... - pogreb - barva proti plesni - tok-tok: There are five new women and 3 children coming now - kje so obliži? - tok-tok: Could I charge my phone? - kupi hrano za dojenčke - spet telefon - izmena na vratih - »Zdravo. Nov_a sem tukaj, ostanem tri dni.« - Western Union - pijani - potrebujemo avto - sosed - tok-tok: Zdravniki brez meja - Jaz naj dajem injekcije? Jaz? - ljudje - mi - jeziki - smeti - razbite steklenice - tok-tok: I need water - jutranja straža - nesreča - plin je - tok-tok: urejeno je - prazen - telefon - zbor - tok-tok: Mislim, da imamo garje - bolnišnica - ahhhh! - deportacijski center - kje je...? - tok-tok: Can I charge my phone? - prepir - briefing - tok-tok: Can I...? - hrana - odhod - telefon - ničesar ni - spanje - tok-tok: I am drunk - tok-tok: nesreča - kje je prekleti avto? - brez diha - brezmejno - brez konca - stres - šok - bolnišnica - tok-tok: Can I charge my

**phone? - smeh - fotografiranje - policija! - vsi noter! - zapahni
vrata - okna - policija je odšla! - vsi ven - please - tok-tok: Can
I...? - jeza - branje - obisk - aktivizem - časopis - francoščina -
pretep - plenice - tok-tok...**

Odgovor: Dihaj.

Vdihni in izdihni. Vedno znova.

KONEC INVENTARJA

Prišli smo do četrtega dejanja. Zdaj prihaja vrhunec, potem pa katarza, brez skrbi. Inventar poje, maje se sem in tja.

Podobe v iskanju vprašanja

Ponovno

Teško

Italija

Kamni

Bolnišnica

Proč, znova

TEŽKO

Tako težko kot je zapustiti Calais, tako težko se je tudi vrniti vanj.

Sama se zadržujem, napetost je neznosna. Kupim karte in ne grem na postajo, poskusim štopati, pa samo stojim tam in pijem kavo na bencinski črpalki, samo da se lahko vrnem nazaj, živčna sem. Nikogar nisem niti vprašala za prevoz. Nenehno jočem, pomehkužila sem se. Poskušam se prisiliti, v četrtem ali petem poskusu mi uspe.

Čutim lahko, kako se realnost razceplja. Ko sedim na avtobusu, si oddahnem. Moja glava je dala vse od sebe, da mi je bila čim bolj v napoto, napihnila je vse ovire in obtičala pri predpogojih, ki niso nujni, pri stopnjah varnosti. Ker v Calaisu ni varnosti.

Večkrat moram zamenjati avtobuse, v Kölnu, v Lillu, izstopiti moram in čakati in najti povezave, tako imam vmes dovolj časa, da razmišljam o pobegu. Ne smem upoštevati teh instinktov, spet in spet. Nekako mi uspe, premagam se.

Prijatelji_ce me poberejo na železniški postaji. Že to, da ne dežuje, je čudno. Na nek način je občutek tak, kot da bi se vrnila domov. Vesela sem, da spet vse vidim, čeprav to pomeni, da so še en mesec zaman poskušali prečkati to prekleto mejo. Danes sem vesela, da so še vedno tukaj.

ITALIJA

Srečujem ljudi in se pogovarjam z njimi. Gremo v Victor Hugoja, popolnoma natrpano je. Pravzaprav se 'natrpano' resnici niti ne približa. Dnevne sobe več ni, trenutno je predeljena z rjuhami, za njimi živi okoli 20 žensk. Tam je toliko ljudi, da več ni znosno. Šokirana sem.

Tudi džungle so se pomnožile. Edina stvar, ki se ni, je količina hrane, ki jo delijo v Salamu.

Sprašujem se, če je poleti v Calaisu vedno tako. Manj dežja. Več ljudi. Prijatelji_ce mi povedo, da Italija več ne jemlje prstnih odtisov. Da jih je takoj, ko so rekli, da ne bodo ostali v Italiji, policija samo spustila skozi.

Od tukaj so v povprečju potrebovali tri dni, da so dosegli Francijo. Kaže, da v Parizu 10 000 ljudi živi pod mostom in čaka, da lahko nadaljuje svoja potovanja. To je noro.

Še nekaj drugega se ni pomnožilo - število aktivistk_ov.

A to vendarle pomeni, da v tem trenutku ni meja.

Natacha Bouchart še vedno sedi v mestni hiši. Spet je bila izvoljena. Odločila se je deložirati taborišča. Aplavz.

KAMNI

Zajtrk si naredimo v nekdanjem taborišču Eritrejcev in Etiopijcev; namesto Etiopijcev zdaj tam živijo ljudje iz Sudana. Odkar so taborišče deložirali, so nekatere_i od njih živele_i v skvotu, prišleki_nje pa so pristali_e pod mostom.

Tudi tukaj so meje jasno začrtane. Pripravimo si torej zajtrk. Najprej tukaj, nato v taborišču pred Salamom. Ko se vračamo, gremo mimo mosta, ki vodi skozi taborišče na kanalu. Priča smo pretepu.

Zraven mostu so tiri, ki vodijo do železniške postaje. Kamni med tirnicami postanejo orožje. Večja skupina stoji na mostu in meče kamne v drugo, ki se je zbrala spodaj in meče nazaj vse, kar jim pride pod roke. Kričijo. Vojna v manjšem obsegu.

Ustavimo se pred semaforjem in skočimo iz avta, tečemo med njimi in vpijemo 'Stop' in 'Please'. Kamni švigajo mimo naših glav. Ljudje z očmi, blaznimi od besa, se nam približajo z zlomljenimi steklenicami v rokah.

Čez cesto je šola. Seveda imajo ravno zdaj odmor. Otroci gledajo, kako se skupini spravljata ena na drugo. Super.

Kako dolgo je trajalo, da smo umirile_i skupini, ne bi mogla reči. Predolgo. Mimoidoče_i so fotografirale_i.

Na koncu več kot sto ljudi sedi na stopnicah, ki vodijo od mosta nazaj v taborišče. Nižje stoji druga skupina, okrog trideset ali štirideset jih je. Na eni strani ljudje iz Eritreje, na drugi pa iz Sudana.

Alhamdulillah, prijatelj, ki govori arabsko, po nekaj pregovarjanja ugotovi, kaj je vzrok konflikta. Nekdo iz Sudana je postavil šotor en meter predaleč na teritorij Eritrejk_cev. Norost.

Uspe mu ugotoviti tudi, kdo so vodje, običajno so to najstarejši. Pogovorijo se, podajo si roke. Popolnoma iz sebe sem, poberem kamne in jih vržem v kanal. To je moj drugi dan tukaj.

BOLNIŠNICA

Vrnila sem se k izmenah na vratih v Victor Hugoju. Spim pa v drugem skvotu; tokrat želim biti previdnejša, bolje želim poskrbeti zase.

Nekdo tolče po vratih. Odprem in pred mano stoji vznemirjen, pijan otrok. Namigne mi, naj grem z njim. Ne razumem in mu sledim.

Kaže na svojega prijatelja in mu nekaj reče. Fant zaviha svoj rokav in moram se zadržati, da se ne umaknem.

Njegove kože se sploh ne vidi več, samo zevajoče rane, majhni vulkani krast in krvi in gnoja. Kolikor razumem, povsod.

Kaj je to? Mislim si samo: sranje, sranje, sranje. Nevarno? Nalezljivo? Koliko ljudi ima to? Katera taborišča so okužena?

Organiziramo avto. Peljemo se do bolnišnice. Vikend je in klinika Pas ni odprta. Klinika Pas je bolnišnica za begunke_ce, kontejner zraven dejanske bolnišnice. Vse_i zdravnice_ki tam so prostovoljke_ci. Brez njih bi bile_i izgubljene_i.

Zdravnice_ki v bolnišnici begunke_ce obravnavajo tako, kot je nas obravnavala policija, ko je našla razlog, da nas aretira: z odporom.

S fantom, ki je pijan, počakam zunaj. Rad bi šel s svojim prijateljem, ampak ga uspem pomiriti. Nekdo drug gre z njim. Ko se vrne, lahko vidim bes na njegovem obrazu.

Usmilile_i so se ga in ga sprejele_i.

Očitno ni bilo lahko. Zdravnik je rekel, da če je bil tako dolgo bolan, lahko počaka še nekaj dni, takrat bo klinika Pas odprta. One_i so odgovorne_i za »ljudi, kot je on«.

PROČ, ZNOVA

Vračam se. Tokrat si določim rok, nekaj, kar me zavezuje k temu, da se vrnem, nekaj iz običajnega življenja. Da se izognem temu, da me za mesece ponovno posrka. Da pridobim na jasnosti. Da spoštujem svoje lastne meje. Da predelam svojo travmo in se odločim.

Ne morem več samo izbirati in se odločati. Držati se proč in nič narediti ne pride v poštev. Težko bi se bilo spoprijeti z normalnostjo. Držati se proč in organizirati je ena možnost. Ostati druga. Odločim se za nekaj vmes.

Rada bi se vrnila čez štiri tedne. Ne vem še, da tega ne bom naredila. Da bom morala najprej vse zapisati. Da moram to narediti prepričljivo in ne da bi se iztrošila. Ne morem biti vedno tam. Tega se moram naučiti.

Na koncu

NA KONCU

Medtem ko podobe spet iščejo vprašanja in lahko vse opazujem iz udobnega sedeža ob oknu v tem ali onem velikem mestu, so taborišča deložirali. Vsa. Tresem se, ko gledam posnetek: ti_e ogabni_e policisti_ke tepejo moje prijateljice_e! Rada bi planila pokonci, se odpeljala tja, bila tam.

Gledam fotografije policistk_ov, ki stojijo pred buldožerjem, ki je pravkar zapeljal direktno preko šotorov. Seveda jim ni niti malo mar, da ljudem uničujejo domove. Moram se zbrati, da se takoj ne zapodim tja. Vem, da se bo vedno nekaj zgodilo, danes, jutri, naslednji teden, nikoli se ne bo končalo, vse dokler obstaja ta meja.

Gledam posnetke z 28. maja. Kolektivna akcija: center za razdeljevanje hrane so zasedle_i in ga spremenile_i v prebivališče za več sto ljudi. V znak protesta proti deložaciji džungel. Skupaj.

Mesec dni kasneje deložirajo center za razdeljevanje hrane. In tri skvote. V enem dnevu. Ljudi deportirajo neznanu kam.

Vse se začinja od začetka.

Tabula rasa.

Zelo zgodaj v svojem življenju sem naletela na citat. Voltairjev. Pravi takole: »Biti razumen v norem svetu je že samo po sebi norost.« Še vedno mi je všeč.

Žal Voltaire ne spada v splošno izobrazbo. Veliko ljudi je razumnih.

Zato, ker očitno moraš biti.

Kaj je s tem 'moraš'?

Zakaj?

Za koga?

Res?

Bi lahko bilo drugače?

Kaj, če tega nočem?

Kaj, če tega nočem, ker je idiotsko?

Ker je noro?

Ni mi treba. V praksi, še posebej v Calaisu, to pomeni, da ne delujem na osnovi pozitivno formuliranih ciljev, temveč iz zavrnitve obstoječega. Vsaj. Ker tukaj ni veliko upanja za pozitivne stvari. Je to zagrenjeno? Je to že resignacija?

Janis Joplin poje: »Freedom is just another word for nothing left to lose«. Ne, to ni zagrenjeno. To ni resignacija. Negacija je lahko svoboda. Zame je. Kako se že glasi tisto:

Do you know why we always gonna win? Cause we have nothing else to do.

Morda je tudi to krog.

Krogi nimajo ne začetka ne konca.

So krogi.

Neprekinjeni.

Sprva iskanje podob.

Na koncu pa spet vprašanja.

EPILOG

Včasih me je prevzel. Jezik. Vem, kako bi rada pisala o sebi. Ampak kako o vseh drugih? Ker so tukaj: druge_i. So pomembne_i. Bolj vredne_i opisovanja.

Tako hitro gre, podobe nastajajo. Ljudi sem združila v skupine, kategorizirala sem jih. Prva kategorija: aktivistke_i. Bam. Fiktivna enotnost je ustvarjena.

In še dalje gre: ni dovolj, ustvarim več kategorij, zavestno, nejevoljno: migrantke_i, moški, ljudje brez papirjev, fašistke_i, brezdomke_ci, ženske, prijatelji_ce, itd. Ne moreš tako razmišljati. To vem.

Raje bi natančno opisala vsako osebo, ki se pojavi v tem tekstu, povedala njihove zgodbe, jim dala imena, izpustila iz teh kategorij. Rada bi izrazila spoštovanje do vseh ljudi, ki sem jih srečala na tej poti. Ampak personifikacija bi bila nevarna in neumna. Lahko samo upam, da je kategoriziranje malo manj nevarno, malo manj neumno.

Transparentnost in pomanjkanje transparentnosti, deliti, ampak ne razkriti. Tvegano. Spet. Nevarnost. Na eni strani 'da': pomagati ljudem začeti, jim začetek in vključitev olajšati. Za več aktivizma v Calaisu ali na drugih mejah, za več zavrnitev. Po drugi strani pa veliki 'ne'. Nič mi ni bolj tuje kot razkrivati strukture in s tem ogrožati ljudi. Odgovor je lahko samo kompromis, še ena razlaga za fragment.

Calais, Calais.

Od začetka do konca.

PODPORA

S tabo delim svoje misli, svoje občutke, svoje izkušnje. Ponujam predloge, hrano za misli, morda nekaj drugačnega. In vse to zas-tonj.

Zelo bi bila vesela, če bi v zameno kaj delile_i, kaj ponudile_i. Ves dobiček od te knjige gre v roke Calais Migrant Solidarity (calais-migrantsolidarity.wordpress.com), ki nujno potrebuje vaše dona-cije. Kot toliko drugega v Calaisu, je tudi denarja malo.

Račun Calais Migrant Solidarity v Franciji:

La Banque Postale

centre financier Lille

IBAN: FR 76 20041 01005 1342942P026 54

BIC: PSSTFRPPLIL

AMY NON*

In še zadnjič: nobenega imena. Nobeno ime ne gre s tekstom. Noben obraz. Ne gre za to, da ga ne bi podpisala, ker ne stojim za tem, kar sem napisala, ali ker nisem odprta za kritike. Gre bolj za to, da teksti obstajajo, da bi jih brali in pri tem je popolnoma nepomembno, kdo sem jaz. Naj sem to jaz ali kdo drug – ni važno, to je popolnoma zamenljivo.

Ponovno bi rada poudarila, da so v vseh zapiskih in mislih, v vseh poskusih pogoditi se z izkušnjami, ki so tukaj zapisane, izražena stališča, ki so popolnoma moja.

Vsebina pričujočega teksta je moja individualna izkušnja in se ne sklicuje na celovitost. Jaz kot posameznica sem odgovorna zanj. Rada bi prispevala. Ni prave poti, si mislim. Biti mora fragmentarno. Si mislim.

* anonim

SPOMENIK

50 let kasneje. V Calaisu dežuje. Oblaki visijo nizko, staro je, oblačno in neudobno v najbolj žalostnem kraju na svetu. Vendar se je veter obrnil.

Vnuki_nje Natache Bouchart in vseh drugih fašistk_ov, ki so ustvarjali in vzdrževali norost in absurd, so tukaj. Za njimi pa vnuki_nje tistih, ki so sodelovale_i, ki so izvajale_i zakone: otroci otrok nekdanjih sodelavk_cev Frontexa, na primer. Poleg njih vse_i tiste_i, katerih stari starši so le skomignili z rameni in rekli: Nič ne moremo storiti, obstajajo zakoni, veste. Tiste_i, ki se iz prezira s tem niso nikoli ukvarjale_i, vse_i stojijo tam. Zabave je konec.

Vse_i stojijo pred velikim črnim stebrom. Ogromna, odvrtna prikazen. Spomenik. Opomnik. Niti pol tako velik kot meziniec škandala.

Spomenik stoji tam in se spominja. Spominja se zločinov, ki so jih zakrivili ljudem v desetletjih t. im. strategij izčrpavanja.

Vnuki_nje bivše calaiške županje Natache Bouchart so si spremenili_e imena. Žaba je končno prenehala mežikati.

Stojijo v pristanišču in se osramočeno praskajo po glavi. Spodaj pri vznožju masivnega, odvrtnega stebra, ki se, nenavadno, precej dobro sklada s preostankom mesta, je nameščena plošča, v njo je vgravirano število mrtvih na evropskih mejah. Številka je precej dolga.

Nobenih razpravljanj več, ko je situacija takšna. Nobenega dialoga med tistimi, ki sprejemajo te odločitve in nami: tistimi, o katerih se odloča in tistimi, ki nočemo samo stati ob strani in gledati. Moramo se upreti.

Imela sem neko idejo o tem, kako želim živeti svoje življenje. Idejo, globoko v sebi. Sumila sem, da razum ne bo preveč dobro sodil v moj življenjski načrt. Vendar sem se spotaknila. Dvakrat, trikrat, štirikrat. Spotaknila sem se preko te besede 'moraš'. Narediti moraš to in ono in to preprosto je tako in če ne narediš tega, potem je to ravno zato.

Nazaj k citatu: v norem svetu. Na neki točki, po petem, šestem, sedmem poskusu, sem začela dvomiti v vsa ta dejstva.

Ali ne živim v mestu na tem planetu, ki ima svobodo zapisano na svojem praporu. Zakaj mi torej, ko vprašam, kaj naj naredim s svojim življenjem v mestu, kjer na prvi pogled lahko izbereš katerokoli življenje želiš, pride beseda 'moraš' tako pogosto na misel?

Tukaj je, tik pred mano. Kolektivna norost. Lahko jo imenujemo družba ali sistem, kapitalizem ali kaj drugega. Ampak rezultat je, da moraš, prisila in reklame in delo in še več prisile, malo upanja za vpogled. Neumnost, ob kateri človek otopi, manipulacija in strah se vrtijo v krogu na tem bizarnem vrtiljaku. Kdor ima vse, lahko vse izgubi, kajne?

Deluje, še vedno, znova in znova.

Ker mi ni treba, nočem. Nočem stvari. Celo misel, da bi si morala toliko želeti, je zame nevzdržna. Nočem se razmnoževati in spraviti še več ljudi, izgubljenih duš ali sodelavk_cev na ta svet.

Nočem privatnega imperija, nočem stvari, ki me silijo v delo za plačo.

Moj odgovor na življenjska vprašanja je:

Jaz ne.

Ni mi treba.

Article: Calais Migrant Solidarity blog: January-June 2014*

Introduction

In Calais there is a continuously changing group of young migrants, seeking asylum in search of a secure existence. People live in disused buildings, or squatted camps known as ‘jungles’ – from ‘dzhangal’, the Pashto word for forest.

UK immigration law makes it near impossible for the vast majority of non-nationals to enter the country, since you need a visa to do so, for which you need money and must satisfy a strict criteria. Unless you are already in the country on a visa, you cannot claim asylum from abroad. British law therefore necessitates illegal entry to the UK for almost all those who want to claim asylum. This forces migrants, most of whom have survived war or human rights violations – and many of whom are very young – to risk their lives making clandestine entries in or under the lorries that travel to the UK. People have died and countless others have been injured in this process.

The real story in Calais is not, however, that there are people seeking asylum in Britain. Given the historical context and continued wars of aggression, that should not come as a surprise. The real story in Calais is the persecution of any foreigner who isn't white in Britain's enforcement of its border regime. The real story is that migrants in Calais are systematically hunted down and arrested on a daily basis by the French police who are given the real responsibility for British immigration control, the purpose of this strategy being to disperse migrants from the area.

*<https://calaismigrantsolidarity.wordpress.com/>

At times, the police activity has been so intense that it made it impossible to wander around openly as a migrant in Calais. Interestingly, as well as being routinely arrested (and a person might even be detained twice in one day), they are also routinely released shortly afterwards. It may seem arbitrary and senseless, but it is in fact a carefully orchestrated strategy designed to meet arrest quotas and emotionally exhaust and deter those who dare seek asylum in the UK (for example, the walk back to Calais from the police station takes an hour each time – difficult after your first couple of arrests, and even more difficult if you have a broken leg, which is remarkably common in Calais).

The strategy goes far beyond arrest however. The CRS (French riot police) and PAF (French border police) use other psyop tactics in their war of attrition against migrants in Calais. These include beatings, repeated eviction and destruction of shelters, tear-gassing and confiscating essential possessions such as sleeping bags and cooking materials, pouring chemicals into scarce drinking water, and desecrating the Bible and the Koran.

Calais Migrant Solidarity activists provide direct material and as far as is possible, emotional, support to migrants in Calais in the face of this repression (see links to the for more on what we do). Yet the police find it difficult to tolerate any dissent, and are clearly unnerved by the fact that we have drawn a spotlight on their activities in Calais. As such, they also harass, arrest and assault those of us who stand in solidarity with migrants. In particular, French activists have been prosecuted and convicted of various offences associated with criticising the police.

January 2014: A new house occupied – illegal eviction after 5 days

On Monday the 6th of January 2014 a house in 221 Route de Saint Omer, Calais was squatted, which was left empty for more than 1 year.

5 days later, the house got evicted and all legal procedures have been ignored by the authorities. On Thursday, the cops and representatives of the owner, OPH (Office Public de l'Habitat) came to the house. The mayor of Calais, Natacha Bouchart, actually 'président d'honneur' of the OPH, is for sure not amused about people claiming their need of a safe shelter. On Friday about 30 cops, together with the workers from OPH, arrived at the house. One local politician, Philippe Mignonet, who is following almost every eviction, was embedded in the action. Without announcing an eviction or asking the inhabitants to open the door or even come out, they smashed the front door and arrested brutally and illegally 4 people. One of them was injured during the police action.

Again, Calais cops and authorities acted against the law, by not respecting article 102 of the Civil Code. The arrested people were released 5 hours later without charges. One of them remained anonymous while in custody.

The cops refused to give a lawyer and verbally and physically attacked them. The house, meant as a place to live, was immediately boarded up by OPH workers and left empty again.

February 2014: “Sauvons Calais” fascists threaten to burn down new squat

At 6.30pm on Sunday, fire-fighters arrive at the new squat in Coulogne after local fascists threaten to throw more Molotov cocktails and hang around outside holding gas cans. “Sauvons Calais” (Saving Calais) a new fascist group in Calais has been attacking the squat for the last week and a half, attempting to mobilise mostly younger crowds to attack migrants and what is believed to be their shelters.

February 2014: Neo-Nazi fascists attacking people in Calais pose their swastika tattoo with pride ...

Urgent antifascist solidarity is needed following a week of elevated fascist activity in Calais.

The squat in Coulogne continues to be attacked and harassed by local extreme-right fascists who've formed a group “Sauvons Calais”, (“Saving Calais), led by Kevin Reche – pictured below with the swastika tattoo, who also launched a facebook group by the same name.

“Sauvons Calais” is using the facebook group to mobilise local fascists to post pictures and target squats they believe are being used by people from mainly northern Africa and the Middle East for shelter.

Members of “Sauvons Calais” posing with a “SS Nordland division”, aka a swastika, tattoo in this picture...Kevin Reche on the

right. And here with “Sauvons Calais” t-shirts...

Sauvons-calais-generation-identitaire

Some of the same people in “Sauvons Calais” are also known to be well connected to another extreme-right fascist group – Génération Identitaire – who attacked a mosque in Poitiers in 2012 and hung a banner saying ‘Islam out’, and whose mission statement about the ‘Identity Movement’ declares :

“Our identity is to be defended at all times.. and oppose all that may be offensive to that identity. The [Génération] Identitaires therefore gather all those who believe that preserving identities against the world steamroller is a historic mission. We want to raise the standard of identity against uniformity. The identity commitment arises from the roots and thus the idea that we are the result of land and lineage, a link in a chain.”

Let their be no question that it is white supremacist proud-to-be-Nazis behind the new “Sauvons Calais” group, mobilising against “immigrants” and their supporters ...

March 2014: Reported deaths at the Calais border 2014

- 15th March : A person from Ethiopia/Eritrea was killed having hit his head whilst hiding in a truck he thought was to going to England.
- 14th March : At midday, Senaye Berha from Ethiopia, was found dead in the river near the camp known as the Eritrean camp. He had been missing for some days.

- 12th March : In the night, Mesfin Germa from Ethiopia, died on the A26 motorway near the rest area Rely, struck by a vehicle. The driver did not stop .
- 9th March : an Albanian man was stabbed and killed on the motorway outside of Calais.
- 30th January : a 17 year old boy from Iran is killed by being driven over by a truck whilst trying to cross the border into the UK.

May, 2014: Camp Evictions met with Occupations and Resistance

Today more than 300 police descended on Calais to evict three tent camps in the city centre which have existed since last October: the «Syrian camp», which was set up following the occupation of the port, the «Eritrean camp» under the bridge, which was established after the eviction of their squat, also in October, and a smaller camp close to the food distribution. Together these places were home to around 650 people in Calais. The state has tried to disguise this police operation as a humanitarian intervention, citing scabies and poor sanitation to justify destroying people's homes without providing them with any alternative solution. They neglect to mention that these problems exist only because they have forced people to live in very crowded conditions without regular access to toilets, showers, or places to wash their clothes and bedding. They legitimize the paternal intervention of the state

by painting a picture of migrants as diseased and unable to care for themselves, rather than accepting responsibility for creating the circumstances which have caused these problems.

The humanitarian veil over this police eviction could not have been thinner. Last night at food distribution, nurses from the hospital arrived to distribute scabies medication to those who wanted them. The scene more closely resembled street pushers trying to convince passers-by to buy drugs to stop the itch than free patients consenting to a medical treatment. Understandably, many people were hesitant to swallow unknown tablets for a medical condition which they may not have under the watchful eyes of the police, just a day before they would be kicked out of their homes.

The second part of this humanitarian operation did not go much better for the prefecture. Today, after the camps were cleared of inhabitants, buses arrived, supposedly to take people to have a shower and receive clean clothes and blankets. Once again, translators were busy trying to convince everyone to get on board, but without a word about what would happen after the humanitarian activities had finished. Hardly anyone went and many times the translators and authorities themselves were told to “Go take a shower!” themselves. Afterwards, two people who accepted were taken to a homeless shelter 150 km from the city.

In preparation for the destruction of their homes, a large number of people moved occupied the SALAM food distribution area Monday night.

Today, as the evictions took place, more and more people brought their belongings inside, intending to stay there. Fearing that police

might try to break in to evict and arrest the people staying there, they barricaded the entrances. Riot police attempted to enter the grounds by cutting through the fence surrounding SALAM in two places and forcing their way in. On one side, they were repelled by people coming together to barricade the hole they made; on the other side, the police managed to get in but were immediately surrounded and expelled. Cries of «We are human! You are animal!» and «No Police!» sent them on their way. After seeing the strength of the resistance and the difficulty they would have getting through the barricades, the police retreated and made no further attempts to enter.

As we learn to fight together across lines that power exploits to divide and rule, we become stronger and better able to resist future attacks on the autonomy of communities here in Calais. The empowerment which comes from successfully resisting a police attack after so many experiences of humiliation and dehumanization at their hands will not be easily forgotten and will be a source of inspiration and strength for us in the future.

Soon afterwards, representatives of the Prefecture came to negotiate. The occupants demanded to continue their occupation of SALAM the following day and to be given a space to build a camp without fear of police harassment. Moreover, they demanded the construction of showers, toilets, and other sanitation facilities, so that they could live in health and dignity while they are stuck at the border. In the end, the state conceded that they would not send police to evict the space for the next few days, but asked people to leave by themselves and move to areas outside the city centre. They made no promises about police interventions, only vaguely suggesting that if people stayed in smaller groups outside Calais, they might be able to stay for a while. It is obvious that the

police want to isolate people in remote places where they will be vulnerable to attacks without fear of public monitoring. This is a scenario that the people who have been living in the jungles on the outskirts of Calais have known now for a long time.

What is clear from today is that the state is doing all it can to sweep these people under the rug, without anyone seeing them directly perpetrate this violence. Behind all the lip service paid to humanitarianism stands only the state's attempt to render these people and their struggle for dignity in Europe invisible and to remove from the public eye the fact that so many people are forced to live against their will in such a hostile and inhumane environment. The contradictions lived through every day by people fleeing danger in their own countries (often as a result of or exacerbated by Western humanitarian interventions) only to be illegalized, despised and dehumanized in France, a country that espouses its commitment to human rights, are too great to be described. The violence of Europe's border regime must be invisible. In order to hide their hypocrisy, they offer only a single choice: slip away quietly or be pushed.

But the struggle continues. The three squats taken in February are evictable this Friday the 30th (also the date that was hinted at by which people need to be out of SALAM) and we expect another swift and violent eviction without the least effort to solve the housing crisis. By the end of the week, the government wants to have all migrants and refugees living out in the streets without shelter, hunted by police, and frightened enough to leave the city for good. But the people are strong, as they have shown here for more than ten years. They will not simply disappear. They will resist and continue their journeys, regardless of the harassment and the hardships which they face.

June, 2014: Solidarity with the new squat!

Since yesterday late afternoon, there new squat in Calais for migrants, facing harassment and police violence; it is a w a r , here, in the streets! Come support the struggle in Calais ! The new squat, Impasse des Salines, comes to life...

July 2014: Letter from the inhabitants of the squat fort Galoo

Mr, Mrs,

We are the refugees who squat this place and we are from different nationalities. We demand you not to use sadistic violence against us and not to make us go out of this place without any dignified solution.

We ran away from our countries because of injustice, war, dictatorship, ethnic cleansing, poverty, arbitrary imprisonment, religious persecution, theocracy which prevent us from believing in what we want : for example, in Sudan, if you drink a beer you can be whipped 40 times. We suffer from marginalisation in our countries because we fight the oppression of our government and because of this we don't have access to medical care, to school, we don't have access to anything.

We request now protection as human beings and we don't want our situation to be used as political propaganda. We ask the government, the humanitarian associations, the people, the media, to support us and to stand with us.

If we ask for asylum in France, they will make us wait many months before we can have access to a shelter, whereas in England, in Germany, in Holland, they give us a house, we have access to school, to proper food and dignified conditions of life. France leaves us in the streets for more suffering.

We want France to give good living conditions to the refugee and if they can't do this, they have to open the borders and to let people go to England. Many persons who tried to go to England died from it, crushed under the train, the trucks of the buses. One sudanese migrant who was trying to reach england hidden on the roof of a train got divided apart by an electric pylone, many other ones died under the wheels or inside the freezer of a truck.

The inhabitants of the squat 10 impasse des Salines, Calais

August 2014: Statement from No Border in Calais

No Borders people are circulating this statement below in Calais, as one small move to help push political debate here. Hopefully other groups and individuals, especially from the migrant communities here, may also make their own statements.

This is an interesting time in Calais. The numbers of people trapped here are increasing very rapidly. The French state's continuing attempts to control the 'problem' with repression — beatings, gas attacks, evictions, more cops, more deaths ... — look ever more futile. There may be new opportunities to shift the political landscape here: when even the state is starting to talk about the need for 'migrant houses', and right-wing politicians are calling to

break the 'Le Touquet' treaty with England, there are cracks emerging in the status quo. But we can't hope for any positive change so long as we let discussions about this murderous border continue to be dominated by politicians and mainstream media.

So far this text is in Arabic, English and French. It would be great if anyone can help translate into other languages (particularly useful would be Pashto, Farsi/Dari, Tigrinya, Amharic). It would also be great if anyone of an artistic bent would like to help design posters using this text or a shortened version.

Why are the French police guarding the UK border?

There are now over a thousand migrants in Calais, and the number is growing. They don't want to be here, they want to be in England. So why are the French police trapping them here? In 2003 the French Government signed the 'Le Touquet Treaty' with the British Government. France agreed to police the border in Calais. Britain pays them millions of euros to do it.

Why are there any borders at all?

Borders are not made for our safety. They are made by governments and their friends in business to separate us, to create fear and division. The same politicians and businessmen start the wars and famines in Africa, Asia and the Middle East that chase the refugees from their homes. Borders, like war and poverty, make profits for the rich, and keep us fighting amongst ourselves. The migrants are not our enemies. Our enemies are the politicians and capitalists who are a menace to us all

What do we want?

1. We call for a safe place of welcome where migrants can stay in Calais, with proper shelter and hygiene, and free from violence including from the police.
2. We call for an immediate end to the Le Touquet treaty. Take the border away from Calais.
3. We call for an end to all borders. Let human beings move freely. Let us come together to fight our common enemies and make a new world.

No Borders.

Za aktivizem na mejah gre.
Po eni strani za izkušnje, podobe,
po drugi pa za raziskovanje, iskanje.
Ter za vprašanja - odprta.
Pa spet za posledice.
Na koncu pa gre za upor.

Izvirnik izdala: Memfarado (<http://www.memfarado.org/>)
Leto izdaje: 2014

Slovenski prevod izdal: Zavod za podporo civilnodružbenih iniciativ in
multikulturno sodelovanje Pekarna Magdalenske mreže Maribor
Leto izdaje: 2017

